

adhyAtmarAmAyaNe ayodhyAkANDam

——
अध्यात्मरामायणे अयोध्याकाण्डम्

——
Document Information

Text title : adhyAtma rAmAyaNa ayodhyAkA.nDa

File name : adhyaatmaRamAyo.itx

Category : adhyAtmarAmAyaNa, raama

Location : doc_raama

Author : Traditional

Transliterated by : Nagaraj Balijepalli <nagaraj at iastate.edu>

Proofread by : Nagaraj Balijepalli, Sunder Httangadi, PSA Easwaran, ahimsasoldier

Latest update : july 22, 2006, April 4, 2015

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 19, 2024

sanskritdocuments.org

अध्यात्मरामायणे अयोध्याकाण्डम्

॥ प्रथमः सर्गः ॥

अेकदा सुभमासीनं रामं स्वान्तःपुराजिरे ।
सर्वाभरणसम्पन्नं रत्नसिंहासने स्थितम् ॥ १ ॥
नीलोत्पलदलश्यामं कौस्तुभामुक्तकन्धरम् ।
सीतया रत्नदण्डेन यामरेणाय वीजितम् ॥ २ ॥
विनोदयन्तं ताम्भूलयर्वणार्णविरादरात् ।
नारदोऽवतरद्द्रष्टुमम्भराधत्र राघवः ॥ ३ ॥
शुद्धस्फटिकसङ्काशः शरय्यन्द्र धवामलः ।
अतर्कितमुपायातो नारदो दिव्यदर्शनः ॥ ४ ॥
तं दृष्ट्वा सलसोत्थाय रामः प्रीत्या कृताञ्जलिः ।
ननाम शिरसा भूमौ सीतया सल भक्तिमान् ॥ ५ ॥
उवाच नारदं रामः प्रीत्या परमया युतः ।
संसारिणां मुनिश्रेष्ठ दुर्लभं तव दर्शनम् ।
अस्माकं विषयासक्तयेतसां नितरां मुने ॥ ६ ॥
अवामं मे पूर्वजन्मकृतपुण्यमखोदयैः ।
संसारिणापि ङि मुने लभ्यते सत्समागमः ॥ ७ ॥
अतस्त्वदर्शनादेव कृतार्थोऽस्मि मुनीश्वर ।
किं कार्यं ते मया कार्यं भूङ्खि तत्करवाणि भोः ॥ ८ ॥
अथ तं नारदोऽप्याल राघवं भक्तवत्सलम् ।
किं मोलयसि मां राम वाङ्मयैर्लोकांनुसारिभिः ॥ ९ ॥
संसार्यलमिति प्रोक्तं सत्यमेतत्त्वया विभो ।
जगतामादिभूता या सा माया गृङ्खिणी तव ॥ १० ॥

त्वत्सन्निकर्षाज्जायन्ते तस्यां ब्रह्माद्यः प्रजाः ।
 त्वदाश्रया सदा भाति माया या त्रिगुणात्मिका ॥ ११ ॥
 सूतेऽजस्रं शुक्लकृष्णलोहिताः सर्वदा प्रजाः ।
 लोकरथमडागोले गृहस्थस्त्वमुदाहृतः ॥ १२ ॥
 त्वं विष्णुर्जनकी लक्ष्मीः शिवस्त्वं जनकी शिवा ।
 ब्रह्मा त्वं जनकी वाणी सूर्यस्त्वं जनकी प्रभा ॥ १३ ॥
 भवान् शशाङ्कः सीता तु रोहिणी शुभलक्षणा ।
 शङ्कस्त्वमेव पौलोमी सीता स्वादानलो भवान् ॥ १४ ॥
 यमस्त्वं कालरूपश्च सीता संयमिनी प्रभो ।
 निरृतिस्त्वं जगन्नाथ तामसी जनकी शुभा ॥ १५ ॥
 राम त्वमेव वरुणो भार्गवी जनकी शुभा ।
 वायुस्त्वं राम सीता तु सदागतिरितीरिता ॥ १६ ॥
 कुबेरस्त्वं राम सीता सर्वसम्पत्प्रकीर्तिता ।
 रुद्राणी जनकी प्रोक्ता रुद्रस्त्वं लोकनाशकृत् ॥ १७ ॥
 लोके स्त्रीवायकं यावत्तत्सर्वं जनकी शुभा ।
 पुत्रामवायकं यावत्तत्सर्वं त्वं हि राघव ॥ १८ ॥
 तस्मात्त्वोकरथे देव युवाभ्यां नास्ति किञ्चन ॥ १९ ॥
 त्वदाभासोद्विताज्ञानमव्याकृतमितीर्यते ।
 तस्मान्महान्स्ततः सूत्रं लिङ्गं सर्वात्मकं ततः ॥ २० ॥
 अलङ्कारश्च बुद्धिश्च पञ्चप्राणोन्द्रियाणि च ।
 लिङ्गमित्युच्यते प्राज्ञैर्जन्ममृत्युसुप्पादिमत् ॥ २१ ॥
 स एव श्रुवसञ्ज्ञश्च लोके भाति जगन्मयः ।
 अवाय्यानाद्यविद्यैव कारणोपाधिरुच्यते ॥ २२ ॥
 स्थूलं सूक्ष्मं कारणाण्यमुपाधित्रितयं चित्तेः ।
 अतैर्विशिष्टो श्रुवः स्याद्वियुक्तः परमेश्वरः ॥ २३ ॥
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याप्या संसृतिर्या प्रवर्तते ।
 तस्या विवक्षाः साक्षी चिन्मात्रस्त्वं रघूत्तम ॥ २४ ॥

त्वत्त श्रेय जगज्जातं त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
 त्वय्येव लीयते कृत्स्नं तस्मात्त्वं सर्वकारणम् ॥ २५ ॥
 रज्जवद्विमिवात्मानं श्रुत्वा ज्ञात्वा भयं भवेत् ।
 परात्माहमिति ज्ञात्वा भयदुःखैर्विमुच्यते ॥ २६ ॥
 सिन्धुनात्रज्योतिषा सर्वाः सर्वदंडेषु बुद्धयः ।
 त्वया यस्मात्प्रकाश्यन्ते सर्वस्यात्मा ततो भवान् ॥ २७ ॥
 अज्ञानान्त्रयस्यते सर्वं त्वयि रज्जौ लुण्ठगवत् ॥ २८ ॥
 त्वत्पादभक्तियुक्तानां विज्ञानं भवति कृमात् ।
 तस्मात्त्वद्भक्तियुक्ता ये मुक्तिभाजस्त श्रेयश्चि ॥ २९ ॥
 अहं त्वद्भक्तभक्तानां तद्भक्तानां य किङ्करः ।
 अतो मामनुगृहीष्व मोहयस्व न मां प्रभो ॥ ३० ॥
 त्वन्नाभिकमलोत्पन्नो ब्रह्मा मे जनकः प्रभो ।
 अतस्तवाहं पौत्रोऽस्मि भक्तं मां पाहि राघव ॥ ३१ ॥
 धृत्युक्त्वा बहुशो नत्वा स्वानन्दाश्रुपशिप्लुतः ।
 उवाच वचनं राम ब्रह्मणो नोदितोऽस्म्यहम् ॥ ३२ ॥
 रावणस्य वधार्थाय जातोऽसि रघुसत्तम ।
 धृष्टानो रज्यरक्षार्थं पिता त्वामभिषेक्षति ॥ ३३ ॥
 यद्वि राज्याभिसंसक्तो रावणं न हनिष्यसि ।
 प्रतिज्ञा ते कृता राम भूभारहाराण्य वै ॥ ३४ ॥
 तत्सत्यं कुरु राजेन्द्र सत्यसन्धस्त्वमेव हि ।
 श्रुत्वैतद्गदितं रामो नारदं प्राह सस्मितम् ॥ ३५ ॥
 शृणु नारद मे किञ्चिद्दिद्यतेऽविदितं क्वचित् ।
 प्रतिज्ञातं य यत्पूर्वं करिष्ये तन्न संशयः ॥ ३६ ॥
 किन्तु कालानुरोधेन तत्तत्प्राग्बन्धसङ्घयात् ।
 हरिष्ये सर्वभूभारं कृमेणासुरमण्डलम् ॥ ३७ ॥
 रावणस्य विनाशार्थं श्वो गन्ता दण्डकाननम् ।
 यत्तुर्दृश समास्तत्र ह्युषित्वा मुनिवेषधृक् ॥ ३८ ॥

सीताभिषेका तं दृष्टं सकुलं नाशयाम्यहम् ।
अेवं रामे प्रतिज्ञाते नारदः प्रभुमोद ७ ॥ ३९ ॥

प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा दण्डवत्प्रणिपत्य तम् ।
अनुज्ञातश्च रामेण यथौ देवगतिं मुनिः ॥ ४० ॥

संवादं पठति शृणोति संस्मरेद्वा
यो नित्यं मुनिवररामयोः सभक्त्या ।
सम्प्राप्तोत्यमरसुदुर्लभं विमोक्षं
कैवल्यं विरतिपुरःसरं कमेण ॥ ४१ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामधेश्वरसंवादे
अयोध्याकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

॥ द्वितीयः सर्गः ॥

अथ राजा दशरथः कदाचिद्रुद्रसि स्थितः ।
वसिष्ठे स्वकुलाचार्यमाहूयेदमभाषत ॥ १ ॥

भगवन् राममभिलाः प्रशंसन्ति मुहुर्मुहुः ।
पौराश्च निगमा वृद्धा मन्त्रिणश्च विशेषतः ॥ २ ॥

ततः सर्वगुणोपेतं रामं राजवलयोचनम् ।
ज्येष्ठं राज्येऽभिषेक्ष्यामि वृद्धोऽहं मुनिपुङ्गव ॥ ३ ॥

भरतो मातुलं द्रष्टुं गतः शत्रुघ्नसंयुतः ।
अभिषेक्ष्ये च अेवाशु भवान्स्तथ्यानुमोदताम् ॥ ४ ॥

सम्भाराः सम्भ्रियन्तां य गच्छ मन्त्रय राघवम् ।
उच्छ्रीयन्तां पताकाश्च नानावर्णाः समन्ततः ॥ ५ ॥

तोरणानि विचित्राणि स्वर्णमुक्ताभयानि वै ।
आहूय मन्त्रिणं राजा सुमन्त्रं मन्त्रिसत्तमम् ॥ ६ ॥

आज्ञापयति यद्यत्त्वां मुनिस्तत्तत्समानय ।
यौवराज्येऽभिषेक्ष्यामि शोभूते रघुनन्दनम् ॥ ७ ॥

तथेति उर्षात्स मुनिं किं करोमीत्यभाषत ।

तमुवाय मडातेजा वसिष्ठो ज्ञानिनां वरः ॥ ८ ॥
 श्वः प्रभाते मध्यक्षे कन्यकाः स्वर्णभूषिताः ।
 तिष्ठन्तु षोडश गजाः स्वर्णरत्नादि भूषिताः ॥ ९ ॥
 यत्तुर्दन्तः समायातु औरावतकुलोद्भवः ।
 नानातीर्थोदकैः पूर्णाः स्वर्णकुम्भाः सडस्रशः ॥ १० ॥
 स्थाप्यन्तां नववैयाघ्रयर्माणि त्रीणि यानय ।
 श्वेतश्चत्रं रत्नदण्डं मुक्तामणिविराजितम् ॥ ११ ॥
 दिव्यमाल्यानि वस्त्राणि दिव्यान्याभरणानि य ।
 मुनयः सत्कृतास्तत्र तिष्ठन्तु कुशपाणयः ॥ १२ ॥
 नर्तक्यो वारमुष्याश्च गायका वेणुकास्तथा ।
 नानावादित्रकुशला वाद्यन्तु नृपाङ्गणे ॥ १३ ॥
 उस्त्यश्चरथपादाता भडिस्तिष्ठन्तु सायुधाः ।
 नगरे यानि तिष्ठन्ति देवतायतनानि य ॥ १४ ॥
 तेषु प्रवर्ततां पूजा नानाभविभिरावृता ।
 राजानः शीघ्रमायान्तु नानोपायनपाणयः ॥ १५ ॥
 धृत्यादिश्य मुनिः श्रीमान् सुमन्त्रं नृपमन्त्रिणम् ।
 स्वयं जगाम भवनं राघवस्यातिशोभनम् ॥ १६ ॥
 रथमारुह्य भगवान् वसिष्ठो मुनिसत्तमः ।
 त्रीणि कक्षाण्यतिक्रम्य रथात्क्षितिमवातरत् ॥ १७ ॥
 अन्तः प्रविश्य भवनं स्वाचार्यत्वाद्धारितः ।
 गुरुमागतमाज्ञाय रामस्तूर्णः कृताञ्जलिः ॥ १८ ॥
 प्रत्युद्गम्य नमस्कृत्य दण्डवद्भक्तिसंयुतः ।
 स्वर्णपात्रेण पानीयमानिनायाशु जानकी ॥ १९ ॥
 रत्नासने समावेश्य पादौ प्रक्षाल्य भक्तिः ।
 तदपः शिरसा धृत्वा सीताया सड राघवः ॥ २० ॥
 धन्योऽस्मीत्यब्रवीद्रामस्तव पादाम्बुधारणात् ।
 श्रीरामेणैवमुक्तस्तु प्रडसन् मुनिरब्रवीत् ॥ २१ ॥

त्वत्पादसलिलं धृत्वा धन्योऽभूद्भिरिजपतिः ।
 ब्रह्मापि मत्पिता ते हि पादतीर्थलताशुभः ॥ २२ ॥
 एदानीं भाषसे यत्त्वं लोकानामुपदेशकृत् ।
 जानामि त्वां परात्मानं लक्ष्म्या सञ्जातमीश्वरम् ॥ २३ ॥
 देवकार्यार्थसिद्ध्यर्थं भक्तानां भक्तिसिद्ध्ये ।
 रावणस्य वधार्थाय जतं जानामि राघव ॥ २४ ॥
 तथापि देवकार्यार्थं गुह्यं नोद्धाटयाम्यहम् ।
 तथा त्वं मायया सर्वं करोषि रघुनन्दन ॥ २५ ॥
 तथैवानुविधास्येऽलं शिष्यस्त्वं गुरुः श्यहम् ।
 गुरुगुरुणां त्वं देव पितृणां त्वं पितामहः ॥ २६ ॥
 अन्तर्यामी जगद्यात्रावाहकस्त्वमगोचरः ।
 शुद्धसत्त्वमयं देलं धृत्वा स्वाधीनसम्भवम् ॥ २७ ॥
 मनुष्य एव लोकेऽस्मिन् भासि त्वं योगमायया ।
 पौरोहित्यमलं जाने विगर्ह्य दूष्यञ्जवनम् ॥ २८ ॥
 षड्वाकूलां कुले रामः परमात्मा जनिष्यते ।
 एति ज्ञातं मया पूर्वं ब्रह्मणः कथितं पुरा ॥ २९ ॥
 ततोऽलमाशया राम तव सम्बन्धकाङ्क्षया ।
 अकार्षं गर्हितमपि तवाचार्यत्वसिद्ध्ये ॥ ३० ॥
 ततो मनोरथो मेऽद्य इलितो रघुनन्दन ।
 त्वदधीना मलामाया सर्वलोकैकमोलिनी ॥ ३१ ॥
 मां यथा मोलयेन्नैव तथा कुरु रघूद्वल ।
 गुरुनिष्कृतिकामस्त्वं यद्वि देल्येतदेव मे ॥ ३२ ॥
 प्रसङ्गात्सर्वमप्युक्तं न वाच्यं कुत्रचिन्मया ।
 राणा दशरथेनालं प्रेषितोऽस्मि रघूद्वल ॥ ३३ ॥
 त्वामामन्त्रयितुं राजये श्रोऽभिषेक्ष्यति राघव ।
 अध त्वं सीतया सार्धमुपवासं यथाविधि ॥ ३४ ॥
 कृत्वा शुचिर्भूमिशायी भव राम जितेन्द्रियः ।
 गच्छामि राजसान्निध्यं त्वं तु प्रातर्गमिष्यसि ॥ ३५ ॥

धृत्युक्त्वा रथमारुह्य ययौ राजगुरुर्दुतम् ।
 रामोऽपि लक्ष्मणं दृष्ट्वा प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
 सौमित्रे यौवराज्ये मे श्वोऽभिषेको भविष्यति ।
 निमित्तमात्रमेवाहं कर्ता भोक्ता त्वमेव हि ॥ ३७ ॥
 मम त्वं हि अहिःप्राणो नात्र कार्या विचारणा ।
 ततो वसिष्ठेन यथा भाषितं तत्तथाकरोत् ॥ ३८ ॥
 वसिष्ठोऽपि नृपं गत्वा कृतं सर्वं न्यवेदयत् ।
 वसिष्ठस्य पुरो राज्ञा ह्युक्तं रामाभिषेचनम् ॥ ३९ ॥
 यदा तदैव नगरे श्रुत्वा कश्चित्पुमान् जगौ ।
 कौसल्यायै राममात्रे सुमित्रायै तथैव च ॥ ४० ॥
 श्रुत्वा ते ङर्षसम्पूर्णे ददतुर्हारमुत्तमम् ।
 तस्मै ततः प्रीतमनाः कौसल्या पुत्रवत्सला ॥ ४१ ॥
 लक्ष्मीं पर्ययरदेवीं रामस्यार्थप्रसिद्धये ।
 सत्यवादी दशरथः करोत्येव प्रतिश्रुतम् ॥ ४२ ॥
 कैकेयीवशगः किन्तु कामुकः किं करिष्यति ।
 धति व्याकुलयित्ता सा द्युर्गा देवीमपूजयत् ॥ ४३ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे देवा देवीं वाणीमयोदयन् ।
 गच्छ देवि भुवो लोकमयोध्यायां प्रयत्नतः ॥ ४४ ॥
 रामाभिषेकविद्यार्थं यतस्व अहमवाक्यतः ।
 मन्थरां प्रविशस्वाद्यै कैकेयीं च ततः परम् ॥ ४५ ॥
 ततो विघ्ने समुत्पन्ने पुनरेहि द्विवं शुभे ।
 तथेत्युक्त्वा तथा यङ्के प्रविवेशाय मन्थराम् ॥ ४६ ॥
 सापि कुब्जा त्रिवका तु प्रासादाग्रमथारुहत् ।
 नगरं परितो दृष्ट्वा सर्वतः समलङ्कृतम् ॥ ४७ ॥
 नानातोरणसम्बाधं पताकाभिरलङ्कृतम् ।
 सर्वोत्सवसमायुक्तं विस्मिता पुनरागमत् ॥ ४८ ॥
 धार्त्री पप्रच्छ मातः किं नगरं समलङ्कृतम् ।

नानोत्सवसमायुक्ता कौसल्या यातिउर्षिता ॥ ४९ ॥
 ददाति विप्रमुष्येभ्यो वस्त्राणि विविधानि च ।
 तामुवाच तदा धात्री रामचन्द्राभिषेचनम् ॥ ५० ॥
 श्वो भविष्यति तेनाद्य सर्वतोऽलङ्कृतं पुरम् ।
 तश्छुत्वा त्वरितं गत्वा कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥ ५१ ॥
 पर्यङ्कस्थां विशालाक्षीमेकान्ते पर्यवस्थिताम् ।
 किं शेषे दुर्भगे भूढे मडद्भयमुपस्थितम् ॥ ५२ ॥
 न जानीषेऽतिसौन्दर्यमानिनी मत्तगामिनी ॥ ५३ ॥
 रामस्यानुग्रहाद्गङ्गाः श्वोऽभिषेको भविष्यति ।
 तश्छुत्वा सडसोत्थाय कैकेयीं प्रियवादिनी ॥ ५४ ॥
 तस्यै दिव्यं ददौ स्वर्णनूपुरं रत्नभूषितम् ।
 उर्षस्थाने किमिति मे कथ्यते भयमागतम् ॥ ५५ ॥
 भरतादधिको रामः प्रियङ्गुमे प्रियंवदः ।
 कौसल्यां मां समं पश्यन् सदा शुश्रूषते हि माम् ॥ ५६ ॥
 रामाद्भयं किमापन्नं तव भूढे वदस्व मे ।
 तश्छुत्वा विषसादाथ कुब्जाऽकारणवैरिणी ॥ ५७ ॥
 शृणु मद्भयनं देवि यथार्थं ते मडद्भयम् ।
 त्वां तोषयन् सदा राजा प्रियवाक्यानि भाषते ॥ ५८ ॥
 कामुकोऽतथ्यवादी च त्वां वाचा परितोषयन् ।
 कार्यं करोति तस्या वै राममातुः सुपुष्कलम् ॥ ५९ ॥
 मनस्येतन्निधायैव प्रेषयामास ते सुतम् ।
 भरतं मातुलङ्गुले प्रेषयामास सानुजम् ॥ ६० ॥
 सुमित्रायाः समीचीनं भविष्यति न संशयः ।
 लक्ष्मणो राममन्वेति राज्यं सोऽनुभविष्यति ॥ ६१ ॥
 भरतो राघवस्याग्रे किङ्करो वा भविष्यति ।
 विवास्थते वा नगरात्प्राणैर्वा ङाप्यतेऽचिरात् ॥ ६२ ॥
 त्वं तु दासीव कौसल्यां नित्यं परिचरिष्यसि ।

ततोऽपि मरणं श्रेयो यत्सपत्न्याः पराभवः ॥ ६३ ॥

अतः शीघ्रं यतस्वाद्य भरतस्याभिषेचने ।

रामस्य वनवासार्थं वर्षाणि नव पञ्च य ॥ ६४ ॥

ततो रुद्रोऽभये पुत्रस्तव राज्ञि भविष्यति ।

उपायं ते प्रवक्ष्यामि पूर्वमेव सुनिश्चितम् ॥ ६५ ॥

पुरा देवासुरे युद्धे राजा दशरथः स्वयम् ।

छन्द्रेण यायितो धन्वी सहायार्थं महारथः ॥ ६६ ॥

जगाम सेनया सार्धं त्वया सङ्गुशुभानने ।

युद्धं प्रकुर्वतस्तस्य राक्षसैः सङ्ग धन्विनः ॥ ६७ ॥

तदाक्षकीलो न्यपतच्छिन्नस्तस्य न वेद सः ।

त्वं तु उस्तं समावेश्य कीलरन्नेऽतिघैर्यतः ॥ ६८ ॥

स्थितवत्यसितापाङ्गि पतिप्राणपरीप्सया ।

ततो उत्वासुरान् सर्वान् ददर्श त्वामरिन्दमः ॥ ६९ ॥

आश्चर्यं परमं लेभे त्वामाविङ्ग्य मुदान्वितः ।

वृणीष्व यत्ते मनसि वाञ्छितं वरदोऽस्म्यङ्गम् ॥ ७० ॥

वरद्वयं वृणीष्व त्वमेवं राजावदत्स्वयम् ।

त्वयोक्तो वरदो राजन् यदि दत्तं वरद्वयम् ॥ ७१ ॥

त्वय्येव तिष्ठतु यिरं न्यासभूतं ममानघ ।

यदा मेऽवसरो भूयात्तदा देहि वरद्वयम् ॥ ७२ ॥

तथेत्युक्त्वा स्वयं राजा मन्दिरं व्रज सुव्रते ।

त्वत्तः श्रुतं मया पूर्वमिदानीं स्मृतिमागतम् ॥ ७३ ॥

अतः शीघ्रं प्रविश्याद्य कोधागारं रुषान्विता ।

विभुस्य सर्वाभरणं सर्वतो विनिकीर्य य ॥ ७४ ॥

भूमावेव शयाना त्वं तूष्णीमातिष्ठ भामिनि ।

यावत्सत्यं प्रतिज्ञाय राजाभीष्टं करोति ते ॥ ७५ ॥

श्रुत्वा त्रिवङ्गयोक्तं तत्तदा डेकयनन्दिनी ।

तथ्यमेवाभिलं मेने दुःसङ्गाहितविलम्बा ॥ ७६ ॥

तामालु कैकेयी दृष्टा कुतस्ते बुद्धिरीदृशी ।
 अेवं त्वां बुद्धिसम्पन्नां न जाने वकसुन्दरि ॥ ७७ ॥
 भरतो यदि राजा मे भविष्यति सुतः प्रियः ।
 ग्रामान् शतं प्रदास्यामि मम त्वं प्राणवल्लभा ॥ ७८ ॥
 इत्युक्त्वा कोपभवनं प्रविश्य सलसा रुषा ।
 विभुष्य सर्वाभरणं परिकीर्य समन्ततः ॥ ७९ ॥
 भूमौ शयाना मलिना मलिनाम्बरधारिणी ।
 प्रोवाच शृणु मे कुब्जे यावद्रामो वनं व्रजेत् ॥ ८० ॥
 प्राणान्स्त्यक्ष्येऽथ वा वके शयिष्ये तावदेव हि ।
 निश्चयं कुरु कल्याणि कल्याणं ते भविष्यति ॥ ८१ ॥
 इत्युक्त्वा प्रथमौ कुब्जा गृहं साऽपि तथाकरोत् ॥ ८२ ॥
 धीरोऽत्यन्तदयान्वितोऽपि सगुणायारान्वितो वाथवा
 नीतिज्ञो विधिवददृशिकपरो विद्याविवेकोऽथवा ।
 दृष्टानामतिपापभावितधियां सङ्गं सदा येद्भजेत्
 तद्बुद्ध्या परिभावितो व्रजति तत्साम्यं कमेण स्फुटम् ॥ ८३ ॥
 अतः सङ्गः परित्याज्यो दृष्टानां सर्वद्वैव हि ।
 दुःसङ्गी व्यवते स्वार्थाद्यथेयं राजकन्यका ॥ ८४ ॥
 इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमाभूषणसंवादे
 अयोध्याकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

॥ तृतीयः सर्गः ॥

ततो दशरथो राजा रामाभ्युदयकारणात् ।
 आदिश्य मन्त्रिप्रकृतीः सानन्दो गृहमाविशत् ॥ १ ॥
 तत्रादृष्ट्वा प्रियां राजा किमेतदिति विह्वलः ।
 या पुरा मन्दिरं तस्याः प्रविष्टे मयि शोभना ॥ २ ॥
 उसन्ती मामुपायाति सा किं नैवाद्य दृश्यते ।
 इत्यात्मन्येव सञ्चिन्त्य मनसातिविद्यूयता ॥ ३ ॥

પપ્રચ્છ દાસીનિકરં કુતો વઃ સ્વામિની શુભા ।
 નાયાતિ માં યથાપૂર્વ મત્પ્રિયા પ્રિયદર્શના ॥ ૪ ॥
 તા ઊચુઃ ક્રોધભવનં પ્રવિષ્ટા નૈવ વિદ્રહે ।
 કારણં તત્ર દેવ ત્વં ગચ્છ નિશ્ચેતુમર્હસિ ॥ ૫ ॥
 ઇત્યુક્તો ભયસન્નસ્તો રાજા તસ્થાઃ સમીપગઃ ।
 ઉપવિશ્ય શનૈર્દેહં સ્પૃશ-વૈ પાણિનાબ્રવીત્ ॥ ૬ ॥
 કિં શેષે વસુધાપૃષ્ઠે પર્યઙ્કાદીન્ વિહાય ચ ।
 માં ત્વં ખેદયસે ભીરુ યતો માં નાવભાષસે ॥ ૭ ॥
 અલઙ્કારં પરિત્યજ્ય ભૂમૌ મલિનવાસસા ।
 કિમર્થં બ્રૂહિ સકલં વિધાસ્યે તવ વાઙ્મિતમ્ ॥ ૮ ॥
 કો વા તવાહિતં કર્તા નારી વા પુરુષોઽપિ વા ।
 સ મે દણ્ડ્યશ્ચ વધ્યશ્ચ ભવિષ્યતિ ન સંશયઃ ॥ ૯ ॥
 બ્રૂહિ દેવિ યથા પ્રીતિસ્તદવશ્યં મમાગ્રતઃ ।
 તદિદાનીં સાધયિષ્યે સુદુર્લભમપિ ક્ષણાત્ ॥ ૧૦ ॥
 જાનાસિ ત્વં મમ સ્વાન્તં પ્રિયં માં સ્વવશે સ્થિતમ્ ।
 તથાપિ માં ખેદયસે વૃથા તવ પરિશ્રમઃ ॥ ૧૧ ॥
 બ્રૂહિ કિં ધનિનં કુર્યાં દરિદ્રં તે પ્રિયકુરમ્ ।
 ધનિનં ક્ષણમાત્રેણ નિર્ધનં ચ તવાહિતમ્ ॥ ૧૨ ॥
 બ્રૂહિ કં વા વધિષ્યામિ વધાર્હાં વા વિમોક્ષ્યતે ।
 કિમત્ર બહુનોક્તેન પ્રાણાન્ દાસ્યામિ તે પ્રિયે ॥ ૧૩ ॥
 મમ પ્રાણાત્પ્રિયતરો રામો રાજીવલોચનઃ ।
 તસ્યોપરિ શપે બ્રૂહિ ત્વદ્ધિતં તત્કરોમ્યહમ્ ॥ ૧૪ ॥
 ઇતિ બ્રુવાણં રાજાનં શપન્તં રાઘવોપરિ ।
 શનૈર્વિમૃજ્ય નેત્રે સા રાજાનં પ્રત્યભાષત ॥ ૧૫ ॥
 યદિ સત્યપ્રતિજ્ઞોઽસિ શપથં કુરુષે યદિ ।
 યાચ્ચાં મે સહલાં કર્તું શીઘ્રમેવ ત્વમર્હસિ ॥ ૧૬ ॥
 પૂર્વ દેવાસુરે યુદ્ધે મયા ત્વં પરિરક્ષિતઃ ।

तदा वरद्वयं दत्तं त्वया मे तुष्टयेतसा ॥ १७ ॥
 तद्वयं न्यासभूतं मे स्थापितं त्वयि सुव्रत ।
 तत्रैकेन वरेणाशु भरतं मे प्रियं सुतम् ॥ १८ ॥
 ओम्भिः सम्भृतसम्भारैर्यौवराज्येऽभिषेचय ।
 अपरेण वरेणाशु रामो गच्छतु दण्डकान् ॥ १९ ॥
 मुनिवेषधरः श्रीमान् जटावल्कलभूषणः ।
 यतुर्दृश समास्तत्र कन्दमूलकुलाशनः ॥ २० ॥
 पुनरायातु तस्थान्ते वने वा तिष्ठतु स्वयम् ।
 प्रभाते गच्छतु वनं रामो राज्ञ्वलोचनः ॥ २१ ॥
 यद्वि डिञ्चिद्विलम्बेत प्राणास्त्यक्ष्ये तवाग्रतः ।
 भव सत्यप्रतिज्ञास्त्वमेतदेव मम प्रियम् ॥ २२ ॥
 श्रुत्वैतदारुणं वाक्यं कैकेय्या रोमदर्षणम् ।
 निपपात मडीपालो वज्राहत धवायलः ॥ २३ ॥
 शनैरुन्मील्य नयने विमृज्य परया भिया ।
 द्रुःस्वप्नो वा मया दृष्टो ज्यथवा चित्तविलम्बः ॥ २४ ॥
 धत्यालोक्य पुरः पत्नीं व्याघ्रीमिव पुरः स्थिताम् ।
 किमिदं भाषसे भद्रे मम प्राणहरे वयः ॥ २५ ॥
 रामः कमपराधं ते कृतवान् कमलेक्षणः ।
 ममाग्रे राघवगुणान् वार्षयिस्थनिशं शुभान् ॥ २६ ॥
 कौसल्यां मां समं पश्यन् शुश्रूषा दुरुते सदा ।
 धति भ्रुवन्ती त्वं पूर्वमिदानीं भाषसेऽन्यथा ॥ २७ ॥
 राजयं गूढाण पुत्राय रामस्तिष्ठतु मन्दिरे ।
 अनुगृहीष्व मां वामे रामान्नास्ति भयं तव ॥ २८ ॥
 धत्युक्तवाश्रुपरीताक्षः पादयोर्निपपात ह ।
 कैकेयी प्रत्युवायेदं सापि रक्तान्तलोचना ॥ २९ ॥
 राजेन्द्र किं त्वं भ्रान्तोऽसि उक्तं तद्भाषसेऽन्यथा ।
 मिथ्या करोषि येत्स्वीयं भाषितं नरको भवेत् ॥ ३० ॥

वनं न गच्छेद्यदि रामयन्द्रः
 प्रभातकालेऽजिनचीरयुक्तः ।
 उद्धन्धनं वा विषभक्षणां वा
 कृत्वा मस्त्रिभ्ये पुरतस्तवाहम् ॥ ३१ ॥

सत्यप्रतिज्ञोऽहमितीह लोके
 विऽम्भसे सर्वसभान्तरेषु ।
 रामोपरि त्वं शपथं य कृत्वा
 मिथ्याप्रतिज्ञो नरकं प्रयाहि ॥ ३२ ॥

धृत्युक्तः प्रियया दीनो मग्गो दुःप्पाएवि नृपः ।
 मूर्च्छितः पतितो भूमौ विसञ्ज्ञो मृतको यथा ॥ ३३ ॥

एवं रात्रिर्गता तस्य दुःप्पात्संवत्सरोपमा ।
 अरुणोद्यकाले तु वन्दिनो गायका जगुः ॥ ३४ ॥

निवारयित्वा तान् सर्वान् कैकेयी रोषमास्थिता ।
 ततः प्रभातसमये मध्यकक्षमुपस्थिताः ॥ ३५ ॥

ब्राह्मणानाः क्षत्रिया वैश्या ऋषयः कन्यकास्तथा ।
 छत्रं य यामरं द्रिव्यं गजो वाञ्छु तथैव य ॥ ३६ ॥

अन्याश्च वारमुष्या याः पौरजनपदास्तथा ।
 वसिष्ठेन यथाज्ञानं तत्सर्वं तत्र संस्थितम् ॥ ३७ ॥

स्त्रियो बालाश्च वृद्धाश्च रात्रौ निद्रां न लेभिरे ।
 कदा द्रक्ष्यामहे रामं पीतकौशेयवाससम् ॥ ३८ ॥

सर्वाभरणसम्पन्नं किरीटकटकोज्ज्वलम् ।
 कौस्तुभाभरणं श्यामं कन्दर्पशतसुन्दरम् ॥ ३९ ॥

अभिषिक्तं समायातं गजार्द्धं स्मिताननम् ।
 श्वेतश्चत्रधरं तत्र लक्ष्मणां लक्षणान्वितम् ॥ ४० ॥

रामं कदा वा द्रक्ष्यामः प्रभातं वा कदा भवेत् ।
 धृत्युत्सुकधियः सर्वे बभूवुः पुरवासिनः ॥ ४१ ॥

नेदानीमुत्थितो राजा किमर्थं येति चिन्तयन् ।
 सुमन्त्रः शनकैः प्रायाद्यत्र राजाऽवतिष्ठते ॥ ४२ ॥

वर्धयन् जयशब्देन प्रणमन् शिरसा नृपम् ।
 अतिभिन्नं नृपं दृष्ट्वा डैकेयीं समपृच्छत ॥ ४३ ॥
 देवि डैकेयि वर्धस्व किं राजा दृश्यतेऽन्यथा ।
 तमाह डैकेयी राजा रात्रौ निद्रां न लब्धवान् ॥ ४४ ॥
 रामरामेति रामेति राममेवानुचिन्तयन् ।
 प्रजागरेण वै राजा ङ्यस्वस्थ एव लक्ष्यते ।
 राममानय शीघ्रं त्वं राजा द्रष्टुमिच्छेच्छति ॥ ४५ ॥
 अश्रुत्वा राजवचनं कथं गच्छामि भामिनि ।
 तच्छ्रुत्वा मन्त्रिणो वाङ्मयं राजा मन्त्रिणमब्रवीत् ॥ ४६ ॥
 सुमन्त्र रामं द्रक्ष्यामि शीघ्रमानय सुन्दरम् ।
 एतद्युक्तस्त्वरितं गत्वा सुमन्त्रो राममन्दिरम् ॥ ४७ ॥
 अवारितः प्रविष्टोऽयं त्वरितं राममब्रवीत् ।
 शीघ्रमागच्छ भद्रं ते राम राजीवलोचन ॥ ४८ ॥
 पितुर्गोडं मया सार्धं राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ।
 एतद्युक्तो रथमारुढ्य सम्भ्रमात्त्वरितो ययौ ॥ ४९ ॥
 रामः सारथिना सार्धं लक्ष्मणेन समन्वितः ।
 मध्यकक्षे वसिष्ठादीन् पश्यन्नेव त्वरान्वितः ॥ ५० ॥
 पितुः समीपं सङ्गम्य ननाम यरणौ पितुः ।
 राममालिङ्गितुं राजा समुत्थाय ससम्भ्रमः ॥ ५१ ॥
 बाहू प्रसार्य रामेति दुःषान्मध्ये पपात ह ।
 डा डेति रामस्तं शीघ्रमालिङ्ग्याङ्गे न्यवेशयत् ॥ ५२ ॥
 राजानं मूर्च्छितं दृष्ट्वा युक्कुशुः सर्वयोषितः ।
 किमर्थं रोदनमिति वसिष्ठोऽपि समाविशत् ॥ ५३ ॥
 रामः पप्रच्छ किमिदं राज्ञो दुःषस्य कारणम् ।
 अेवं पृच्छति रामे सा डैकेयी राममब्रवीत् ॥ ५४ ॥
 त्वमेव कारणं ङ्यत्र राज्ञो दुःषोपशान्तये ।
 किञ्चित्कार्यं त्वया राम कर्तव्यं नृपतेर्दितम् ॥ ५५ ॥
 कुरु सत्यप्रतिज्ञस्त्वं राजानं सत्यवादिनम् ।

राज्ञा वरद्वयं दत्तं मम सन्तुष्टयेतसा ॥ ५६ ॥

त्वदधीनं तु तत्सर्वं वक्तुं त्वां लज्जते नृपः ।
सत्यपाशेन सम्बद्धं पितरं त्रातुमर्हसि ॥ ५७ ॥

पुत्रशब्देन चैतद्धि नरकात्रायते पिता ।
रामस्तयोदितं श्रुत्वा शूलैर्नाभिहतो यथा ॥ ५८ ॥

व्यथितः कैकेयीं प्राह किं मामेवं प्रभाषसे ।
पित्रर्थे जिवितं दास्ये पित्रेयं विषमुल्बलाणाम् ॥ ५९ ॥

सीतां त्यक्ष्येऽथ कौसल्यां राज्यं यापि त्यजाम्यहम् ।
अनाज्ञामोऽपि कुरुते पितुः कार्यं स उत्तमः ॥ ६० ॥

उक्तः करोति यः पुत्रः स मध्यम उदाहृतः ।
उक्तोऽपि कुरुते नैव स पुत्रो मल उच्यते ॥ ६१ ॥

अतः करोमि तत्सर्वं यन्मामाह पिता मम ।
सत्यं सत्यं करोम्येव रामो द्विर्नाभिभाषते ॥ ६२ ॥

एति रामप्रतिज्ञां सा श्रुत्वा वक्तुं प्रयच्छमे ।
राम त्वदभिषेकार्थं सम्भाराः सम्भृताश्च ये ॥ ६३ ॥

तैरेव भरतोऽवश्यमभिषेच्यः प्रियो मम ।
अपरेण वरेणाशु रीरवासा जटाधरः ॥ ६४ ॥

वनं प्रयाङ्गि शीघ्रं त्वमद्यैव पितुराज्ञया ।
यतुर्दश समास्तत्र वस मुन्यन्नभोजनः ॥ ६५ ॥

अेतदेव पितुस्तेऽद्य कार्यं त्वं कर्तुमर्हसि ।
राजा तु लज्जते वक्तुं त्वामेवं रघुनन्दन ॥ ६६ ॥

श्रीराम उवाच
भरतस्यैव राज्यं स्यादहं गच्छामि दण्डकान् ।
किन्तु राजा न वक्तीह मां न जानेऽत्र कारणम् ॥ ६७ ॥

श्रुत्वैतद्रामवचनं दृष्ट्वा रामं पुरः स्थितम् ।
प्राह राजा दशरथो दुःषितो दुःषितं वयः ॥ ६८ ॥

स्त्रीजितं भ्रान्तलुदयमुन्मार्गपरिवर्तिनम् ।
निगूढ्य मां गूढाणोर्दं राज्यं पापं न तद्भवेत् ॥ ६९ ॥

अेवं येदनृतं नैव मां स्पृशेद्रघुनन्दन ।
 एत्युक्त्वा दुःखसन्तप्तो विललाप नृपस्तदा ॥ ७० ॥
 डा राम डा जगन्नाथ डा मम प्राणवल्लभ ।
 मां विसृज्य कथं घोरं विपिनं गन्तुमर्हसि ॥ ७१ ॥
 एति रामं समादिङ्गय मुक्तकण्ठो रुरोद ड ।
 विमृज्य नयने रामः पितुः सजलपाणिना ॥ ७२ ॥
 आश्वासयामास नृपं शनैः स नयकोविदः ।
 किमत्र दुःखेन विभो राजयं शासतु मेऽनुजः ॥ ७३ ॥
 अडं प्रतिज्ञां निस्तीर्य पुनर्यास्यामि ते पुरम् ।
 राज्यात्कोटिगुणं सौभ्यं मम राजन् वने सतः ॥ ७४ ॥
 त्वत्सत्यपालनं देव कार्यं यापि भविष्यति ।
 डैकेय्याश्च प्रियो राजन् वनवासो मडागुणः ॥ ७५ ॥
 एदानीं गन्तुमिच्छामि व्येतु मातुश्च वृज्जवरः ।
 सम्भारश्चोपहृष्टीयन्तामभिषेकार्थमाहुताः ॥ ७६ ॥
 मातरं समनुश्चास्य अनुनीय य जानकीम् ।
 आगत्य पादौ वन्दित्वा तव यास्ये सुखं वनम् ॥ ७७ ॥
 एत्युक्त्वा तु परिक्रम्य मातरं द्रष्टुमाययौ ।
 कौसल्यापि डरेः पूजां कुरुते रामकारणात् ॥ ७८ ॥
 डोमं य कारयामास ब्राह्मणोभ्यो ददौ धनम् ।
 ध्यायते विष्णुमेकाग्रमनसा मौनमास्थिता ॥ ७९ ॥
 अन्तःस्थमेकं धनयित्प्रकाशं
 निरस्तसर्वातिशयस्वप्नम् ।
 विष्णुं सदानन्दमयं वृष्टञ्जे
 सा भावयन्ती न ददर्श रामम् ॥ ८० ॥
 एति श्रीमदध्यात्मरामायणे ङमामडेश्चरसंवादे
 अयोध्याकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

॥ यतुर्थः सर्गः ॥

ततः सुमित्रा दृष्ट्वैनं रामं राज्ञीं ससम्भ्रमा ।
 कौसल्यां बोधयामास रामोऽयं समुपस्थितः ॥ १ ॥
 श्रुत्वैव रामनामैषा बलिर्दृष्टिप्रवाहिता ।
 रामं दृष्ट्वा विशालाक्षमालिङ्ग्याङ्गे न्यवेशयत् ॥ २ ॥
 मूर्ध्निवधाय पश्यर्श गात्रं नीलोत्पलच्छवि ।
 भुङ्क्ष्व पुत्रेति य प्राड मिष्टमन्नं क्षुधार्दितः ॥ ३ ॥
 रामः प्राड न मे मातर्भोजनावसरः कुतः ।
 दण्डकागमने शीघ्रं मम कालोऽद्य निश्चितः ॥ ४ ॥
 डेकेयीवरदानेन सत्यसन्धः पिता मम ।
 भरताय ददौ राज्यं ममाप्यारण्यमुत्तमम् ॥ ५ ॥
 यतुर्दृश समास्तत्र ज्युषित्वा मुनिवेषधृङ् ।
 आगमिष्ये पुनः शीघ्रं न चिन्तां कर्तुमर्हसि ॥ ६ ॥
 तच्छ्रुत्वा सडसोद्धिन्ना मूर्च्छिता पुनरुत्थिता ।
 आड रामं सुदुःभार्ता द्दुःभसागरसम्प्लुता ॥ ७ ॥
 यद्वि राम वनं सत्यं यासि येन्नय मामपि ।
 त्वद्विडीना क्षणार्धं वा ज्जुवितं धारये कथम् ॥ ८ ॥
 यथा गौर्बालकं वत्सं त्यक्त्वा तिष्ठेन्न कुत्रचित् ।
 तथैव त्वां न शक्नोमि त्यक्तुं प्राणान्प्रियं सुतम् ॥ ९ ॥
 भरताय प्रसन्नश्चेद्राज्यं राजा प्रयच्छतु ।
 किमर्थं वनवासाय त्वामाज्ञापयति प्रियम् ॥ १० ॥
 डेकेय्या वरदो राजा सर्वस्वं वा प्रयच्छतु ।
 त्वया किमपराधं हि डेकेय्या वा नृपस्य वा ॥ ११ ॥
 पिता गुरुर्यथा राम तवाडमधिका ततः ।
 पित्राऽऽज्ञप्तो वनं गन्तुं वारयेयमर्हं सुतम् ॥ १२ ॥
 यद्वि गच्छसि मद्भाज्यमुल्लङ्घ्य नृपवाज्यतः ।
 तदा प्राणान् परित्यज्य गच्छामि यमसादनम् ॥ १३ ॥

लक्ष्मणोऽपि ततः श्रुत्वा कौसल्यावयनं रुषा ।
उवाच राघवं वीक्ष्य दृढनिव जगत्त्रयम् ॥ १४ ॥
उन्मत्तं भ्रान्तमनसं कैकेयीवशवर्तिनम् ।
बद्ध्वा निडम्भि भरतं तद्धन्धून्मातुलानपि ॥ १५ ॥
अद्य पश्यन्तु मे शौर्यं लोकान् प्रददतः पुरा ।
राम त्वमभिषेकाय कुरु यत्नमरिन्दम ॥ १६ ॥
धनुष्पाणिरेडं तत्र निडन्यां विघ्नकारिणः ।
एति भ्रुवन्तं सौमित्रिमाविद्ग्य रघुनन्दनः ॥ १७ ॥
शूरोऽसि रघुशार्दूल ममात्यन्तडिते रतः ।
जानामि सर्वं ते सत्यं किन्तु तत्समयो न छि ॥ १८ ॥
यद्विदं दृश्यते सर्वं राज्यं देडादिकं य यत् ।
यद्वि सत्यं भवेत्तत्र आयासः सकलश्च ते ॥ १९ ॥
भोगा मेघवितानस्थविद्युल्लेभेव यञ्चलाः ।
आयुरप्यग्निस्तन्मलोडस्थजलभिन्दुवत् ॥ २० ॥
यथा व्यालगलस्थोऽपि भेको दंशानपेक्षते ।
तथा कालाडिना ग्रस्तो लोको भोगानशाश्वतान् ॥ २१ ॥
करोति दुःखेन छि कर्मतन्त्रं
शरीरभोगार्थमडर्निशं नरः ।
देडस्तु भिन्नः पुरुषात्समीक्ष्यते
को वात्र भोगः पुरुषेण भुज्यते ॥ २२ ॥
पितृमातृसुतभ्रातृदारबन्धादिसङ्गमः ।
प्रपायामिव जन्तूनां नद्यां काष्ठौघवञ्चलः ॥ २३ ॥
छायेव लक्ष्मीश्चपला प्रतीता
तारुण्यमम्भूर्मिवदध्रुवं य ।
स्वप्नोपमं स्त्रीसुभमायुरत्वं
तथापि जन्तोरभिमान शेषः ॥ २४ ॥
संसृतिः स्वप्नसदृशी सदा रोगादिसङ्कुला ।

गन्धर्वनगरप्रभ्या मूढस्तामनुवर्तते ॥ २५ ॥
 आयुष्यं क्षीयते यस्मादादित्यस्य गतागतैः ।
 दृष्ट्वाभ्येषां जरामृत्यू कथञ्चिन्नैव बुध्यते ॥ २६ ॥
 स भवेद्विवसः सैव रात्रिरित्येव मूढधीः ।
 भोगाननुपतत्येव कालवेगं न पश्यति ॥ २७ ॥
 प्रतिक्षायां क्षरत्येतदायुरामघटाम्भुवत् ।
 सपत्न्या भव रोगौघाः शरीरं प्रहसन्त्यहो ॥ २८ ॥
 जरा व्याधीव पुरतस्तर्जयन्त्यवतिष्ठते ।
 मृत्युः सडैव यात्येष समयं सम्प्रतीक्षते ॥ २९ ॥
 देहेऽहम्भावमापन्नो राजाहं लोकविश्रुतः ।
 एत्यस्मिन्मनुते जन्तुः कृमिविद्भस्मसञ्ज्ञिते ॥ ३० ॥
 त्वगस्थिमान्सविष्मूत्ररेतोरक्तादिसंयुतः ।
 विकारी परिणामी य देह आत्मा कथं वद ॥ ३१ ॥
 यमास्थाय भवान्लोकं दग्धुमिच्छति लक्ष्मण ।
 देहाभिमानिनः सर्वे दोषाः प्रादुर्भवन्ति हि ॥ ३२ ॥
 देहोऽहमिति या बुद्धिरविद्या सा प्रकीर्तिता ।
 नाहं देहश्चिदात्मेति बुद्धिर्विद्यैति भण्यते ॥ ३३ ॥
 अविद्या संसृतेर्हेतुर्विद्या तस्या निवर्तिका ।
 तस्माद्यत्नः सदा कार्या विद्याभ्यासे मुमुक्षुभिः ।
 कामकोपाद्यस्तत्र शत्रवः शत्रुसूदन ॥ ३४ ॥
 तत्रापि कोप एवाहं मोक्षविधाय सर्वदा ।
 येनाविष्टः पुमान् उन्ति पितृभ्रातृसुहृत्सन्धीन् ॥ ३५ ॥
 कोपमूलो मनस्तापः कोपः संसारबन्धनम् ।
 धर्मक्षयकरः कोपस्तस्मात्कोपं परित्यज ॥ ३६ ॥
 कोप एष मदान् शत्रुस्तृष्णा वैतरणी नदी ।
 सन्तोषो नन्दनवनं शान्तिरेव हि कामधुक् ॥ ३७ ॥
 तस्माच्छान्तिं भजस्वाद्य शत्रुरेवं भवेन्न ते ।
 देहेन्द्रियमनःप्राणबुद्ध्यादित्यो विलक्षणः ॥ ३८ ॥

आत्मा शुद्धः स्वयञ्जयोतिरविकारी निराकृतिः ।
 यावदेहेन्द्रियप्राणैर्भिन्नत्वं नात्मनो विदुः ॥ ३९ ॥
 तावत्संसारदुःखौघैः पीड्यन्ते मृत्युसंयुताः ।
 तस्मात्त्वं सर्वदा भिन्नमात्मानं लृष्टि भावय ॥ ४० ॥
 बुद्ध्यादित्यो बलिः सर्वमनुवर्तस्व मा भिदः ।
 भुञ्जन् प्रारब्धमपिलं सुखं वा दुःखमेव वा ॥ ४१ ॥
 प्रवालपतितं कार्यं कुर्वन्नपि न लिप्यसे ।
 बाल्ये सर्वत्र कर्तृत्वमावलन्नपि राघव ॥ ४२ ॥
 अन्तःशुद्धस्वभावस्त्वं लिप्यसे न य कर्मभिः ।
 अेतन्मयोदितं कृत्स्नं लृष्टि भावय सर्वदा ॥ ४३ ॥
 संसारदुःखैरभिलैर्बाध्यसे न कदाचन ।
 त्वमप्यम्भ ममाऽऽदृष्टे लृष्टि भावय नित्यदा ॥ ४४ ॥
 समागमं प्रतीक्षस्व न दुःखैः पीड्यसे यिरम् ।
 न सदैकत्र संवासः कर्ममार्गानुवर्तिनाम् ॥ ४५ ॥
 यथा प्रवालपतितप्लवानां सरितां तथा ।
 यतुर्दृशसमा सङ्ख्या क्षणार्द्धमिव जायते ॥ ४६ ॥
 अनुमन्यस्व मामम्भ दुःखं सन्त्यज्य दूरतः ।
 अेवं येत्सुखसंवासो भविष्यति वने मम ॥ ४७ ॥
 एत्युक्त्वा दण्डवन्मातुः पादयोरपतञ्चिरम् ।
 उत्थाप्याङ्गु समावेश्य आशीर्भिरभ्यनन्दयत् ॥ ४८ ॥
 सर्वे देवाः सगन्धर्वा ब्रह्मविष्णुशिवाद्यः ।
 रक्षन्तु त्वां सदा यान्तं तिष्ठन्तं निद्रया युतम् ॥ ४९ ॥
 एति प्रस्थापयामास समालिङ्ग्य पुनः पुनः ।
 लक्ष्मणोऽपि तदा रामं नत्वा लर्षाश्रुगद्गदः ॥ ५० ॥
 आल राम ममान्तःस्थः संशयोऽयं त्वया लृतः ।
 यास्यामि पृष्ठतो राम सेवां कर्तुं तदादिश ॥ ५१ ॥
 अनुगृहीष्व मां राम नोयेत्प्राणान्स्त्यजाम्यलम् ।

तथेति राघवोऽप्याल लक्ष्मणं याहि मा शिरम् ॥ ५२ ॥

प्रतस्थे तां समाधातुं गतः सीतापतिर्विभुः ।

आगतं पतिमालोक्ष्य सीता सुस्मितभाषिणी ॥ ५३ ॥

स्वर्णपात्रस्थसलिलैः पादौ प्रक्षाल्य भक्तितः ।

पप्रच्छ पतिमालोक्ष्य देव किं सेनया विना ॥ ५४ ॥

आगतोऽसि गतः कुत्र श्वेतश्छत्रं य ते कुतः ।

वादित्राणि न वाधन्ते डिरीटादिविवर्जितः ॥ ५५ ॥

सामन्तराजसहितः सम्भ्रमात्रागतोऽसि किम् ।

एति स्म सीतया पृष्टो रामः सस्मितमञ्जवीत् ॥ ५६ ॥

राज्ञा मे दण्डकारण्ये राज्यं दत्तं शुभेऽपिलम् ।

अतस्तत्पालनार्थाय शीघ्रं यास्यामि भामिनि ॥ ५७ ॥

अद्यैव यास्यामि वनं त्वं तु श्वश्रूसमीपगा ।

शुश्रूषां कुरु मे मातुर्न मिथ्यावादिनो वयम् ॥ ५८ ॥

एति ब्रुवन्तं श्रीरामं सीता भीताञ्जवीद्वयः ।

किमर्थं वनराज्यं ते पित्रा दत्तं महात्मना ॥ ५९ ॥

तामाल रामः ऊडेय्यै राजा प्रीतो वरं ददौ ।

भरताय ददौ राज्यं वनवासं भमानघे ॥ ६० ॥

यतुर्दश समास्तत्र वासो मे डिल यायितः ।

तथा देव्या ददौ राजा सत्यवादी दयापरः ॥ ६१ ॥

अतः शीघ्रं गमिष्यामि मा विघ्नं कुरु भामिनि ।

श्रुत्वा तद्रामवचनं जानकी प्रीतिसंयुता ॥ ६२ ॥

अलमत्रे गमिष्यामि वनं पश्चात्त्वमेष्यसि ।

एत्याल मां विना गन्तुं तव राघव नोचितम् ॥ ६३ ॥

तामाल राघवः प्रीतः स्वप्रियां प्रियवादिनीम् ।

कथं वनं त्वां नेष्येऽलं बहुव्याघ्रमृगाकुलम् ॥ ६४ ॥

राक्षसा घोररुपाश्च सन्ति मानुषभोजिनः ।

सिंहव्याघ्रवराडाश्च सञ्चरन्ति समन्ततः ॥ ६५ ॥

कद्वम्बकलमूलानि भोजनार्थं सुमध्यमे ।
 अपूपान्नव्यञ्जनानि विद्यन्ते न कदाचन ॥ ६६ ॥
 काले काले कलं वापि विद्यते कुत्र सुन्दरि ।
 मार्गो न दृश्यते क्वापि शर्कराकण्टकान्वितः ॥ ६७ ॥
 गुडागह्वरसम्बाधं जिल्वीदंशादिभिर्युतम् ।
 अेवं अलुविधं दोषं वनं दण्डकसञ्ज्ञितम् ॥ ६८ ॥
 पादयारेण गन्तव्यं शीतवातातपादिमत् ।
 राक्षसादीन् वने दृष्ट्वा ज्वितं हास्यसेऽचिरात् ॥ ६९ ॥
 तस्माद्भद्रे गृहे तिष्ठ शीघ्रं द्रक्ष्यसि मां पुनः ।
 रामस्य वयनं श्रुत्वा सीता द्युःखसमन्विता ॥ ७० ॥
 प्रत्युवाय स्फुरद्भङ्गा किञ्चित्पसमन्विता ।
 कथं मामिच्छसे त्यक्तुं धर्मपत्नीं पतिव्रताम् ॥ ७१ ॥
 त्वदनन्यामदोषां मां धर्मज्ञोऽसि दयापरः ।
 त्वत्समीपे स्थितां राम को वा मां धर्षयेद्भने ॥ ७२ ॥
 कलमूलानि कं यद्यत्तव भुक्तावशेषितम् ।
 तदेवामृततुल्यं मे तेन तुष्टा रमाभ्यलम् ॥ ७३ ॥
 त्वया सल यरन्त्या मे कुशाः काशाश्च कण्टकाः ।
 पुष्पास्तराणितुल्या मे भविष्यन्ति न संशयः ॥ ७४ ॥
 अलं त्वां क्लेशये नैव भवेयं कार्यसाधिनी ।
 बाल्ये मां वीक्ष्य कश्चिन्मां ज्योतिःशास्त्रविशारदः ॥ ७५ ॥
 प्राल ते विपिने वासः पत्या सल भविष्यति ।
 सत्यवादी द्विजो भूयाद्गमिष्यामि त्वया सल ॥ ७६ ॥
 अन्यत्किञ्चित्प्रवक्ष्यामि श्रुत्वा मां नय काननम् ।
 रामायणानि अलुशः श्रुतानि अलुभिर्द्विजैः ॥ ७७ ॥
 सीतां विना वनं रामो गतः किं कुत्रचिद्भद्रे ।
 अतस्त्वया गमिष्यामि सर्वथा त्वत्सहायिनी ॥ ७८ ॥
 यद्वि गच्छसि मां त्यक्त्वा प्राणान्स्त्यक्ष्यामि तेऽग्रतः ।
 एति तं निश्चयं ज्ञात्वा सीताया रघुनन्दनः ॥ ७९ ॥

अग्रवीदेवि गच्छ त्वं वनं शीघ्रं मया सड ।
 अरुन्धत्यै प्रयच्छाशु डारानाभरणानि य ॥ ८० ॥
 ब्राह्मणोभ्यो धनं सर्वं दत्त्वा गच्छामडे वनम् ।
 षत्युक्त्वा लक्ष्मणेनाशु द्विजानाडूय भक्तिः ॥ ८१ ॥
 ददौ गवां वृन्दशतं धनानि
 वस्त्राणि दिव्यानि विभूषणानि ।
 कुटुम्भवदृभ्यः श्रुतशीलवदृभ्यो
 मुदा द्विजेभ्यो रघुवंशकेतुः ॥ ८२ ॥
 अरुन्धत्यै ददौ सीता मुष्यान्याभरणानि य ।
 रामो मातुः सेवकेभ्यो ददौ धनमनेकधा ॥ ८३ ॥
 स्वकान्तःपुरवासिभ्यः सेवकेभ्यस्तथैव य ।
 पौरजनपदेभ्यश्च ब्राह्मणोभ्यः सडस्रशः ॥ ८४ ॥
 लक्ष्मणोऽपि सुमित्रां तु कौसल्यायै समर्पयत् ।
 धनुष्पाणिः समागत्य रामस्यात्रे व्यवस्थितः ॥ ८५ ॥
 रामः सीता लक्ष्मणश्च जग्मुः सर्वे नृपालयम् ॥ ८६ ॥
 श्रीरामः सड सीतया नृपपथे गच्छन् शनैः सानुजः ।
 पौरान् जनपदान् कुतूडलदृशः सानन्दमुद्रीक्षयन् ।
 श्यामः कामसडस्रसुन्दरवपुः कान्त्या दिशो भासयन् ।
 पादन्यासपवित्रिताऽभिलज्जगत् प्रापालयं तत्पितुः ॥ ८७ ॥
 षति श्रीमदध्यात्मरामायणे ढमामडेश्चरसंवादे
 अयोध्याकाण्डे यतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

॥ पञ्चमः सर्गः ॥

आयान्तं नागरा दृष्ट्वा मार्गे रामं सजनकीम् ।
 लक्ष्मणेन समं वीक्ष्य ढियुः सर्वे परस्परम् ॥ १ ॥
 डैकेय्या वरदानादि श्रुत्वा दृग्भसमावृताः ।

भत राजा दशरथः सत्यसन्धं प्रियं सुतम् ॥ २ ॥
 स्त्रीछे तोरत्यजत्कामी तस्य सत्यवता कुतः ।
 कैकेयी वा कथं दृष्टा रामं सत्यं प्रियङ्करम् ॥ ३ ॥
 विवासयामास कथं क्रूरकर्माऽतिमूढधीः ।
 छे जना नात्र वस्तव्यं गच्छामोऽद्यैव काननम् ॥ ४ ॥
 यत्र रामः सभार्यश्च सानुजो गन्तुमिच्छति ।
 पश्यन्तु जानकीं सर्वे पादयारेण गच्छतीम् ॥ ५ ॥
 पुम्भिः कदाचिद्दृष्ट्वा वा जानकी लोकसुन्दरी ।
 सापि पादेन गच्छन्ती जनसङ्घेष्वनावृता ॥ ६ ॥
 रामोऽपि पादयारेण गजाम्नादिविवर्जितः ।
 गच्छति द्रक्ष्यथ विभुं सर्वलोकैकसुन्दरम् ॥ ७ ॥
 राक्षसी कैकेयीनाम्नी जाता सर्वविनाशिनी ।
 रामस्यापि भवेद्गुणं सीतायाः पादयानतः ॥ ८ ॥
 भलवान् विधिरेवात्र पुम्प्रयत्नो छि दुर्बलः ।
 छति दृग्भाकुले वृन्दे साधूनां मुनिपुङ्गवः ॥ ९ ॥
 अब्रवीद्भ्रामदेवोऽथ साधूनां सङ्घमध्यगः ।
 मानुशोयथ रामं वा सीतां वा वञ्चि तत्पतः ॥ १० ॥
 अेष रमः परो विष्णुरादिनारायणः स्मृतः ।
 अेषा सा जानकी लक्ष्मीर्योगमायेति विश्रुता ॥ ११ ॥
 असौ शेषस्तमन्वेति लक्ष्मणाभ्यश्च साम्प्रतम् ।
 अेष मायागुणैर्युक्तस्तत्तदाकारवानिव ॥ १२ ॥
 अेष अेव रजोयुक्तो ब्रह्माभूद्विश्वभावनः ।
 सत्त्वाविष्टस्तथा विष्णुस्त्रिजगत्प्रतिपालकः ॥ १३ ॥
 अेष रुद्रस्तामसोऽन्ते जगत्प्रलयकारणम् ।
 अेष मत्स्यः पुरा भूत्वा भक्तं वैवस्वतं मनुम् ॥ १४ ॥
 नाप्यारोप्य लयस्थान्ते पालयामास राघवः ।
 समुद्रमथने पूर्वं मन्दरे सुतलं गते ॥ १५ ॥

अधारयत्स्वपृष्ठेऽद्रिं कूर्मरूपी रघूत्तमः ।
 मही रसातलं याता प्रलये सूकरोऽभवत् ॥ १६ ॥
 तोलयामास दंष्ट्राग्रे तां क्षोणीं रघुनन्दनः ।
 नारसिंहं वपुः कृत्वा प्रह्लादवरदः पुरा ॥ १७ ॥
 त्रैलोक्यकण्ठकं रक्षः पाटयामास तन्नृपैः ।
 पुत्रराज्यं दत्तं दृष्ट्वा ह्यदित्या याचितः पुरा ॥ १८ ॥
 वामनत्वमुपागम्य याञ्जया याडरत्पुनः ।
 दृष्टक्षत्रियभूभारनिवृत्त्यै भार्गवोऽभवत् ॥ १९ ॥
 स एव जगतां नाथ धृष्टाक्षो रामतां गतः ।
 रावणादीनि रक्षांसि कोटिशो निहनिष्यति ॥ २० ॥
 मानुषेषुैव मरणं तस्य दृष्टं दुरात्मनः ।
 राज्ञा दशरथेनापि तपसाराधितो हरिः ॥ २१ ॥
 पुत्रत्वाकाङ्क्षया विष्णोस्तदा पुत्रोऽभवद्धरिः ।
 स एव विष्णुः श्रीरामो रावणादिवधाय हि ॥ २२ ॥
 गन्ताद्यैव वनं रामो लक्ष्मणेन सहायवान् ।
 शेषा सीता हरेश्यामिनीं सृष्टिस्थित्यन्तकारिणी ॥ २३ ॥
 राजा वा कैकेयी वापि नात्र कारणमवपि ।
 पूर्वधुनारदः प्राड् भूभारहरणाय च ॥ २४ ॥
 रामोऽप्याह स्वयं साक्षाच्छ्रुत्वा गमिष्याम्यहं वनम् ।
 अतो रामं समुद्दिश्य चिन्तां त्यजत बालिशाः ॥ २५ ॥
 रामरामेति ये नित्यं जपन्ति मनुजा भुवि ।
 तेषां मृत्युभयादीनि न भवन्ति कदाचन ॥ २६ ॥
 का पुनस्तस्य रामस्य दुःखशङ्का मलात्मनः ।
 रामनाम्नैव मुक्तिः स्यात्सर्वैर्नाच्येन केनचित् ॥ २७ ॥
 मायामानुषरूपेण विडम्बयति लोककृत् ।
 भक्तानां भजनाथाय रावणस्य वधाय च ॥ २८ ॥
 राज्ञाश्चाभीष्टसिद्ध्यर्थं मानुषं वपुराश्रितः ।
 धृत्युक्त्वा विररामाथ वामदेवो माळामुनिः ॥ २९ ॥

श्रुत्वा तेऽपि द्विजाः सर्वे रामं ज्ञात्वा हरिं विभुम् ।
जडुर्दृत्संशयग्रन्थिं राममेवान्वशित्तयन् ॥ ३० ॥

य एदं चिन्तयेन्नित्यं रडस्यं रामसीतयोः ।
तस्य रामे दृढा भक्तिर्भवेद्विज्ञानपूर्विका ॥ ३१ ॥

रडस्यं गोपनीयं वो यूयं वै राघवप्रियाः ।
धृत्युक्त्वा प्रथयौ विप्रस्तेऽपि रामं परं विदुः ॥ ३२ ॥

ततो रामः समाविश्य पितृगेडभवारितः ।
सानुजः सीतया गत्वा डैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ३३ ॥

आगताः स्मो वयं मातस्त्रयस्ते सम्मतं वनम् ।
गन्तुं कृतधियः शीघ्रमाज्ञापयतु नः पिता ॥ ३४ ॥

धृत्युक्त्वा सडसोत्थाय सीतराणि प्रददौ स्वयम् ।
रामाय लक्ष्मणाय च सीतार्थै च पृथक् पृथक् ॥ ३५ ॥

रामस्तु वस्त्राण्युत्सृज्य वन्यसीराणि पर्यधात् ।
लक्ष्मणोऽपि तथा चके सीता तन्न विजानती ॥ ३६ ॥

डस्ते गृडीत्वा रामस्य लज्जया मुषमैक्षत ।
रामो गृडीत्वा तस्थीरमंशुके पर्यवेष्टयत् ॥ ३७ ॥

तद् दृष्ट्वा रुरुदुः सर्वे राजदाराः समन्ततः ।
वसिष्ठस्तु तदाडार्थं रुदितं भर्त्सयन् रुषा ॥ ३८ ॥

डैकेयीं प्राड दुर्वृत्ते राम एव त्वया वृतः ।
वनवासाय दुष्टे त्वं सीतार्थै डिं प्रयच्छसि ॥ ३९ ॥

यदि रामं समन्वेति सीता भक्त्या पतिव्रता ।
दिव्याम्बरधरा नित्यं सर्वाभरणभूषिता ॥ ४० ॥

रथयत्वनिशं रामं वनदुःभनिवारिणी ।
राजा दशरथोऽप्याड सुमन्त्रं रथमानय ॥ ४१ ॥

रथमारुड्य गच्छन्तु वनं वनचरप्रियाः ।
धृत्युक्त्वा राममालोक्य सीतां शैव सलक्ष्मणम् ॥ ४२ ॥

दुःभान्निपतितो भूमौ रुरोदाश्रुपश्चिपुतः ।

आरुरोऽथ सीता शीघ्रं रामस्य पश्यतः ॥ ४३ ॥

रामः प्रदक्षिणं कृत्वा पितरं रथमारुहत् ।

लक्ष्मणः षड्गयुगलं धनुस्तूष्णीयुगं तथा ॥ ४४ ॥

गृहीत्वा रथमारुह्य नोदयामास सारथिम् ।

तिष्ठ तिष्ठ सुमन्त्रेति राजा दशरथोऽब्रवीत् ॥ ४५ ॥

गच्छ गच्छेति रामेण नोदितोऽथोदयद्रथम् ।

रामे दूरं गते राजा मूर्च्छितः प्रापतद्भुवि ॥ ४६ ॥

पौरास्तु बालवृद्धाश्च वृद्धा ब्राह्मणसत्तमाः ।

तिष्ठ तिष्ठेति रामेति कोशन्तो रथमन्वयुः ॥ ४७ ॥

राजा रुदित्वा सुचिरं मां नयन्तु गृहं प्रति ।

कौसल्याया राममातुरित्याह परिथारकान् ॥ ४८ ॥

किञ्चित्कालं भवेत्तत्र ज्वनं द्युम्भितस्य मे ।

अत उर्ध्वं न ज्वामि चिरं रामं विना कृतः ॥ ४९ ॥

ततो गृहं प्रविश्यैव कौसल्यायाः पपात ह ।

मूर्च्छितश्च चिराद्गृध्वा तूष्णीमेवावतस्थिवान् ॥ ५० ॥

रामस्तु तमसातीरं गत्वा तत्रावसत्सुष्पी ।

जलं प्राश्य निराहारो वृक्षमूलेऽस्वपद्भिर्भुः ॥ ५१ ॥

सीतया सह धर्मात्मा धनुष्पाणिस्तु लक्ष्मणः ।

पालयामास धर्मज्ञः सुमन्त्रेण समन्वितः ॥ ५२ ॥

पौराः सर्वे समागत्य स्थितास्तस्याविदूरतः ।

शक्ता रामं पुरं नेतुं नो चेद्गच्छामहे वनम् ॥ ५३ ॥

एति निश्चयमाज्ञाय तेषां रामोऽतिविस्मितः ।

नाहं गच्छामि नगरमेते वै उवेशभाग्निः ॥ ५४ ॥

भविष्यन्तीति निश्चित्य सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ।

एदानीमेव गच्छामः सुमन्त्र रथमानय ॥ ५५ ॥

एत्याज्ञामः सुमन्त्रोऽपि रथं वाहैरयोजयत् ।

आरुह्य रामः सीता य लक्ष्मणोऽपि ययुर्दुर्लभम् ॥ ५६ ॥

अयोध्याभिमुपं गत्वा किञ्चिद्दूरं ततो ययुः ।
 तेऽपि राममदृष्ट्वैव प्रातरुत्थाय द्युःषिताः ॥ ५७ ॥
 रथनेमिगतं मार्गं पश्यन्तस्ते पुरं ययुः ।
 उद्विष्टा रामं ससीतं ते ध्यायन्तस्तस्थुर-वडम् ॥ ५८ ॥
 सुमन्त्रोऽपि रथं शीघ्रं नोदयामास सादरम् ।
 स्त्रीतान् जनपदान् पश्यन् रामः सीतासमन्वितः ॥ ५९ ॥
 गङ्गातीरं समागच्छच्छृङ्गवेराविदूरतः ।
 गङ्गां दृष्ट्वा नमस्कृत्य स्नात्वा सानन्दमानसः ॥ ६० ॥
 शिंशापावृक्षमूले स निषसाद रघूत्तमः ।
 ततो गुहो जनैः श्रुत्वा रामागममहोत्सवम् ॥ ६१ ॥
 सभायं स्वामिनं द्रष्टुं लब्ध्वा तूर्णं समापतत् ।
 कृलानि मधुपुष्पादि गृहीत्वा भक्तिसंयुतः ॥ ६२ ॥
 रामस्याग्रे विनिक्षिप्य दण्डवत्प्रापतद्भुवि ।
 गुहमुत्थाप्य तं तूर्णं राघवः पश्चिषस्वजे ॥ ६३ ॥
 सम्पृष्टकुशलो रामं गुहः प्राञ्जलिरभ्रवीत् ।
 धन्योऽहमध मे जन्म नैषादं लोकपावन ॥ ६४ ॥
 बभूव परमानन्दः स्मृष्ट्वा तेऽङ्गं रघूत्तम ।
 नैषादराज्यमेतत्ते किङ्करस्य रघूत्तम ॥ ६५ ॥
 त्वदधीनं वसन्नत्र पालयास्मान् रघूद्रुह ।
 आगच्छ यामो नगरं पावनं कुरु मे गृहम् ॥ ६६ ॥
 गृहाण कृलमूलानि त्वदर्थं सञ्चितानि मे ।
 अनुगृहीष्व भगवन् द्वासस्तेऽहं सुरोत्तम ॥ ६७ ॥
 रामस्तमाह सुप्रीतो वयनं शृणु मे सभे ।
 न वेक्ष्यामि गृहं ग्रामं नव वर्षाणि पञ्च य ॥ ६८ ॥
 दत्तमन्येन नो भुञ्जे कृलमूलादि किञ्चन ।
 राजयं ममैतत्ते सर्वं त्वं सभा मेऽतिवल्लभः ॥ ६९ ॥
 वटक्षीरं समानाथ्य जटामुकुटमादरात् ।
 बभन्ध लक्ष्मणेनाथ सखितो रघुनन्दनः ॥ ७० ॥

જલમાત્રં તુ સમ્પ્રાશ્ય સીતયા સહ રાઘવઃ ।
આસ્તૃતં કુશપર્ણાદૈઃ શયનં લક્ષ્મણેન હિ ॥ ૭૧ ॥

ઉવાસ તત્ર નગરપ્રાસાદાગ્રે યથા પુરા ।
સુષ્વાપ તત્ર વૈદેહ્યા પર્યકુ ઇવ સંસ્કૃતે ॥ ૭૨ ॥

તતોઽવિદૂરે પરિગૃહ્ય ચાપં
સબાણતૂણીરઘનુઃ સ લક્ષ્મણઃ ।
રરક્ષ રામં પરિતો વિપશ્યન્
ગુહેન સાર્ધં સશરાસનેન ॥ ૭૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે
અયોધ્યાકાણ્ડે પચ્ચમઃ સર્ગઃ ॥ ૫ ॥

॥ ષષ્ઠઃ સર્ગઃ ॥

સુમં રામં સમાલોક્ય ગુહઃ સોઽશ્રુપરિપ્લુતઃ ।
લક્ષ્મણં પ્રાહ વિનયાદ્ ભ્રાતઃ પશ્યસિ રાઘવમ્ ॥ ૧ ॥

શયાનં કુશપત્રૌઘસંસ્તરે સીતયા સહ ।
યઃ શેતે સ્વર્ણપર્યકુ સ્વાસ્તીર્ણો ભવનોત્તમે ॥ ૨ ॥

કૈકેયી રામદુઃખસ્ય કારણં વિધિના કૃતા ।
મન્થરાબુદ્ધિમાસ્થાય કૈકેયી પાપમાચરત્ ॥ ૩ ॥

તચ્છૃત્વા લક્ષ્મણઃ પ્રાહ સખે શૃણુ વચો મમ ।
કઃ કસ્ય હેતુર્દુઃખસ્ય કશ્ચ હેતુઃ સુખસ્ય ચ ॥ ૪ ॥

સ્વપૂર્વાર્જિતકર્મેવ કારણં સુખદુઃખયોઃ ॥ ૫ ॥

સુખસ્ય દુઃખસ્ય ન કોઽપિ દાતા
પરો દદાતીતિ કુબુદ્ધિરેષા ।

અહં કરોમીતિ વૃથાભિમાનઃ
સ્વકર્મસૂત્રગ્રથિતો હિ લોકઃ ॥ ૬ ॥

સુહૃન્મિત્રાર્યુદાસીનદ્રેષ્યમધ્યસ્થબાન્ધવાઃ ।

स्वयमेवायस्मिन् कर्म तथा तत्र विभाव्यते ॥ ७ ॥
 सुभं वा यद्वि वा द्रुभं स्वकर्मवशगो नरः ।
 यद्यथागतं तत्तद् भुक्त्वा स्वस्थमना भवेत् ॥ ८ ॥
 न मे भोगागमे वाञ्छा न मे भोगविवर्जने ।
 आगच्छत्वथ मागच्छत्वभोगवशगो भवेत् ॥ ९ ॥
 स्वस्मिन् देशे यः काले यः यस्माद्वा येन केन वा ।
 कृतं शुभाशुभं कर्म भोज्यं तत्तत्र नान्यथा ॥ १० ॥
 अलं उर्षविषादाभ्यां शुभाशुभकृत्वोदये ।
 विधात्रा विहितं यद्यत्तदलङ्घ्यं सुरासुरैः ॥ ११ ॥
 सर्वदा सुभद्रुःखाभ्यां नरः प्रत्यवरुध्यते ।
 शरीरं पुण्यपापाभ्यामुत्पन्नं सुभद्रुःभवत् ॥ १२ ॥
 सुभस्यानन्तरं द्रुभं द्रुभस्यानन्तरं सुभम् ।
 द्वयमेतद्विद्वि जन्तूनामलङ्घ्यं दिनरात्रिवत् ॥ १३ ॥
 सुभमध्ये स्थितं द्रुभं द्रुभमध्ये स्थितं सुभम् ।
 द्वयमन्योन्यसंयुक्तं प्रोच्यते जलपङ्कवत् ॥ १४ ॥
 तस्माद्धैर्येण विद्रांसं षष्ठानिष्टोपपत्तिषु ।
 न लृष्यन्ति न मुञ्च्यन्ति समं मायेति भावनात् ॥ १५ ॥
 गुडलक्ष्मणयोरेवं भाषतोर्विमलं नभः ।
 बभूव रामः सखिलं स्पृष्ट्वा प्रातः समाहितः ॥ १६ ॥
 उवाच शीघ्रं सुदृढं नावमानय मे सभे ।
 श्रुत्वा रामस्य वचनं निषादाधिपतिर्गुडः ॥ १७ ॥
 स्वयमेव दृढं नावमानिनाय सुलक्ष्णाम् ।
 स्वामिन्नारुह्यतां नौकां सीतया लक्ष्मणेन च ॥ १८ ॥
 वाड्ये ज्ञातिभिः सार्धमडमेव समाहितः ।
 तथेति राघवः सीतामारोप्य शुभलक्ष्णाम् ॥ १९ ॥
 गुडस्य उस्तावालम्ब्य स्वयं चारोडद्व्युतः ।
 आयुधादीन् समारोप्य लक्ष्मणोऽप्यारोड च ॥ २० ॥

गुडस्तान् वाडयामास ज्ञातिभिः सखितः स्वयम् ।
 गङ्गामध्ये गतां गङ्गां प्रार्थयामास जनकी ॥ २१ ॥
 देवि गङ्गे नमस्तुभ्यं निवृत्ता वनवासतः ।
 रामेण सखितां त्वां लक्ष्मणेन य पूजये ॥ २२ ॥
 सुरामांसोपहारैश्च नानाबलिभिरादृता ।
 धृत्युक्त्वा परकूलं तौ शनैरुत्तीर्य जग्मतुः ॥ २३ ॥
 गुडोऽपि राघवं प्राड गमिष्यामि त्वया सह ।
 अनुज्ञां देहि राजेन्द्र नो येत्प्राणास्त्यजाम्यहम् ॥ २४ ॥
 श्रुत्वा नैषादिवचनं श्रीरामस्तमथाब्रवीत् ।
 यतुर्दृश समाः स्थित्वा दण्डके पुनरप्यहम् ॥ २५ ॥
 आयास्याभ्युदितं सत्यं नासत्यं रामभाषितम् ।
 धृत्युक्त्वालङ्ग्यं तं भक्तं समाश्रास्य पुनः पुनः ॥ २६ ॥
 निवर्तयामास गुडं सोऽपि कृष्णधैर्यौ गृहम् ॥ २७ ॥
 तत्र मेध्यं मृगं हत्वा पक्त्वा हुत्वा य ते त्रयः ।
 भुक्त्वा वृक्षतले सुम्वा सुभमासत तां निशाम् ॥ २८ ॥
 ततो रामस्तु वैदेह्या लक्ष्मणेन समन्वितः ।
 भरद्वाजश्रमपदं गत्वा बहिरुपस्थितः ।
 तत्रैकं वटुकं दृष्ट्वा रामः प्राड य ले वटो ॥ २९ ॥
 रामो दाशरथिः सीतालक्ष्मणौसं समन्वितः ।
 आस्ते बहिरुपस्थेति लुप्यतां मुनिसन्निधौ ॥ ३० ॥
 तश्छुत्वा सहसा गत्वा पादयोः पतितो मुनेः ।
 स्वामिन् रामः समागत्य वनाद्धडिरवस्थितः ॥ ३१ ॥
 सभार्यः सानुजः श्रीमानाह मां देवसन्निभः ।
 भरद्वाजाय मुनये ज्ञापयस्व यथोचितम् ॥ ३२ ॥
 तश्छुत्वा सहसोत्थाय भरद्वाजो मुनीश्वरः ।
 गृहीत्वार्धं य पादं य रामसामीप्यमाययौ ॥ ३३ ॥
 दृष्ट्वा रामं यथान्यायं पूजयित्वा सलक्ष्मणम् ।
 आह मे पार्शवालां भो राम राज्ञोवलोचन ॥ ३४ ॥

आगच्छ पादरजसा पुनीडि रघुनन्दन ।
 धृत्युक्त्वोटजमानीय सीतया सह रघवौ ॥ ३५ ॥
 भक्त्या पुनः पूजयित्वा यकारातिथ्यमुत्तमम् ।
 अधाळं तपसः पारं गतोऽस्मि तव सङ्गमात् ॥ ३६ ॥
 ज्ञातं राम तवोदन्तं भूतं यागामिकं य यत् ।
 जानामि त्वां परात्मानं मायया कार्यमानुषम् ॥ ३७ ॥
 यदर्थमवतीर्णोऽसि प्रार्थितो ब्रह्मणा पुरा ।
 यदर्थं वनवासस्ते यत्कश्चिदसि वै पुरः ॥ ३८ ॥
 जानामि ज्ञानदृष्ट्याळं ज्ञतया त्वदुपासनात् ।
 धतः परं त्वां किं वक्ष्ये कृतार्थोऽळं रघूत्तम ॥ ३९ ॥
 यस्त्वां पश्यामि काकुत्स्थं पुरुषं प्रकृतेः परम् ।
 रामस्तमभिवाद्याळ सीतालक्ष्मणसंयुतः ॥ ४० ॥
 अनुग्राह्यास्तवया ब्रह्म-वयं क्षत्रियभान्ववाः ।
 धति सम्भाष्य तेऽन्योन्यमुषित्वा मुनिसन्निधौ ॥ ४१ ॥
 प्रातरुत्थाय यमुनामुत्तीर्य मुनिवारकैः ।
 कृताप्लवेन मुनिना दृष्टमार्गोण राघवः ॥ ४२ ॥
 प्रययौ चित्रकूटाद्रिं वाल्मीकेर्यत्र याश्रमः ।
 गत्वा रामोऽथ वाल्मीकेराश्रमं ऋषिसङ्कुलम् ॥ ४३ ॥
 नानामृगद्विजाकीर्णं नित्यपुष्पकलाकुलम् ।
 तत्र दृष्ट्वा समासीनं वाल्मीकिं मुनिसत्तमम् ॥ ४४ ॥
 ननाम शिरसा रामो लक्ष्मणेन य सीतया ।
 दृष्ट्वा रामं रमानाथं वाल्मीकिर्लोकसुन्दरम् ॥ ४५ ॥
 जानकीलक्ष्मणोपेतं जटामुकुटमण्डितम् ।
 कन्दर्पसदृशाकारं कमनीयाम्बुजेक्षणम् ॥ ४६ ॥
 दृष्ट्वैव सहसोत्तस्थौ विस्मयानिमिषेक्षणः ।
 आलिङ्ग्य परमानन्दं रामं उर्षाश्रुलोचनः ॥ ४७ ॥
 पूजयित्वा जगत्पूज्यं भक्त्यार्घ्याद्विभिरादृतः ।

क्लमूवैः स मधुरैर्भोजयित्वा च लावितः ॥ ४८ ॥
 राघवः प्राञ्जलिः प्राड वाल्मीकिं विनयान्वितः ।
 पितुराज्ञां पुरस्कृत्य दण्डकानागता वयम् ॥ ४९ ॥
 भवन्तो यदि जानन्ति किं वक्ष्यामोऽत्र कारणम् ।
 यत्र मे सुभवासाय भवेत्स्थानं वदस्व तत् ॥ ५० ॥
 सीतया सलितः कालं किञ्चित्त्र नयाम्यहम् ।
 धृत्युक्तो राघवेणासौ मुनिः सस्मितमश्रवीत् ॥ ५१ ॥
 त्वमेव सर्वलोकानां निवासस्थानमुत्तमम् ।
 तवापि सर्वभूतानि निवाससदनानि हि ॥ ५२ ॥
 अेवं साधारणं स्थानमुक्तं ते रघुनन्दन ।
 सीतया सलितस्येति विशेषं पृच्छतस्तव ।
 तद्द्रक्ष्यामि रघुश्रेष्ठ यत्ते नियतमन्दिरम् ॥ ५३ ॥
 शान्तानां समदृष्टीनामद्वेष्टृणां च जन्तुषु ।
 त्वामेव भजतां नित्यं हृदयं तेऽधिमन्दिरम् ॥ ५४ ॥
 धर्माधर्मान् परित्यज्य त्वामेव भजतोऽनिशम् ।
 सीतया सह ते राम तस्य हृत्सुभमन्दिरम् ॥ ५५ ॥
 त्वन्मन्त्रजापको यस्तु त्वामेव शरणं गतः ।
 निर्द्दन्दो निःस्पृहस्तस्य हृदयं ते सुमन्दिरम् ॥ ५६ ॥
 निरडङ्गारिणः शान्ता ये रागद्वेषवर्जिताः ।
 समलोष्टाश्मकनकास्तेषां ते हृदयं गृहम् ॥ ५७ ॥
 त्वयि दत्तमनोबुद्धिर्यः सन्तुष्टः सदा भवेत् ।
 त्वयि सन्त्यक्तकर्मा यस्तन्मनस्ते शुभं गृहम् ॥ ५८ ॥
 यो न द्वेष्ट्यप्रियं प्राप्य प्रियं प्राप्य न लृष्यति ।
 सर्वं मायेति निश्चित्य त्वां भजेत्तन्मनो गृहम् ॥ ५९ ॥
 षड्भावादिविकारान् यो देहे पश्यति नात्मनि ।
 क्षुत्तृट् सुभं भयं दुःखं प्राणबुद्ध्योर्निरीक्षते ॥ ६० ॥
 संसारधर्मैर्निर्मुक्तस्तस्य ते मानसं गृहम् ॥ ६१ ॥

पश्यन्ति ये सर्वगुडाशयस्थं
 त्वां खिद्धनं सत्यमनन्तमेकम् ।
 अलेपकं सर्वगतं वरेण्यं
 तेषां हृदय्ये सल सीतया वस ॥ ६२ ॥
 निरन्तराभ्यासदृढीकृतात्मनां
 त्वत्पादसेवापरिनिष्ठितानाम् ।
 त्वन्नामकीर्त्या उत्कल्मषाणां
 सीतासमेतस्य गृहं हृदय्ये ॥ ६३ ॥
 राम त्वन्नाममहिमा वाण्यते केन वा कथम् ।
 यत्प्रभावाद्दलं राम ब्रह्मर्षित्वमवामवान् ॥ ६४ ॥
 अहं पुरा किरातेषु किरातैः सल वर्धितः ।
 जन्ममात्रद्विजत्वं मे शूद्राचाररतः सदा ॥ ६५ ॥
 शूद्रायां बलवः पुत्रा उत्पन्ना मेऽजितात्मनः ।
 ततश्चौरैश्च सङ्गम्य यौरोऽलमभवं पुरा ॥ ६६ ॥
 धनुर्बाणधरो नित्यं जवानामन्तकोपमः ।
 ऐकदा मुनयः सप्त दृष्ट्वा मलति कानने ॥ ६७ ॥
 साक्षान्मया प्रकाशन्तो ज्वलनार्कसमप्रभाः ।
 तानन्वधावं लोभेन तेषां सर्वपरिच्छदान् ॥ ६८ ॥
 ग्रीहीतुकामस्तत्राहं तिष्ठ तिष्ठेति याव्रवम् ।
 दृष्ट्वा मां मुनयोऽपृच्छन् किमायासि द्विजधम ॥ ६९ ॥
 अहं तानब्रवं किञ्चिदादातुं मुनिसत्तमाः ।
 पुत्रदारादयः सन्ति बलवो मे बुभुक्षिताः ॥ ७० ॥
 तेषां संरक्षणार्थाय यरामि गिरिकानने ।
 ततो मामूयुस्वयग्राः पृच्छ गत्वा कुटुम्बकम् ॥ ७१ ॥
 यो यो मया प्रतिदिनं क्रियते पापसञ्चयः ।
 यूयं तद्भागिनः किं वा नेति वेतिपृथक्पृथक् ॥ ७२ ॥
 वयं स्थास्यामहे तावदागमिष्यसि निश्चयः ।
 तथेत्युक्त्वा गृहं गत्वा मुनिभिर्व्यदुदीरितम् ॥ ७३ ॥

अपृच्छ पुत्रदारादीन्स्तैरुक्तोऽलं रघूत्तम ।
 पापं तवैव तत्सर्वं वयं तु क्लृप्ताग्निः ॥ ७४ ॥
 तच्छ्रुत्वा जातनिर्वेदो वियार्य पुनरागमम् ।
 मुनयो यत्र तिष्ठन्ति करुणापूर्णामानसाः ॥ ७५ ॥
 मुनीनां दर्शनादेव शुद्धान्तःकराणोऽभवम् ।
 धनुरादीन् परित्यज्य दण्डवत्पतितोऽस्म्यहम् ॥ ७६ ॥
 रक्षध्वं मां मुनिश्रेष्ठा गच्छन्तं निरयार्णवम् ।
 इत्यग्रे पतितं दृष्ट्वा मामभूयुर्मुनिसत्तमाः ॥ ७७ ॥
 उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते सकलः सत्समागमः ।
 उपदेक्ष्यामहे तुभ्यं किञ्चित्तेनैव मोक्षये ॥ ७८ ॥
 परस्परं समालोच्य द्रुवृत्तोयं द्विजाधमः ।
 उपेक्ष्य श्रेयं सद्भृतेस्तथापि शरणां गतः ।
 रक्षणीयः प्रयत्नेन मोक्षमार्गोपदेशतः ॥ ७९ ॥
 इत्युक्त्वा राम ते नाम व्यत्यस्ताक्षरपूर्वकम् ।
 अेकाग्रमनसात्रैव मरेति जप सर्वदा ॥ ८० ॥
 आगच्छामः पुनर्यावत्तावदुक्तं सदा जप ।
 इत्युक्त्वा प्रथयुः सर्वे मुनयो दिव्यदर्शनाः ॥ ८१ ॥
 अलं यथोपदिष्टं तैस्तथाकरवमञ्जसा ।
 जपन्नेकाग्रमनसा बाल्यं विस्मृतवानहम् ॥ ८२ ॥
 अेवं बलुत्तिथे काले गते निश्चलरुपिणः ।
 सर्वसङ्गविडीनस्य वल्मीकोऽभून्ममोपरि ॥ ८३ ॥
 ततो युगसहस्रान्ते ऋषयः पुनरागमन् ।
 मामभूयुर्निष्कमस्वेति तच्छ्रुत्वा तूर्णमुत्थितः ॥ ८४ ॥
 वल्मीकान्निर्गतश्चालं नीडारादिव भास्करः ।
 मामप्याङ्गुर्मुनिगणो वाल्मीकिस्त्वं मुनीश्वर ॥ ८५ ॥
 वल्मीकात्सम्भवो यस्माद् द्वितीयं जन्म तेऽभवत् ।
 इत्युक्त्वा ते ययुर्दिव्यगतिं रघुकुलोत्तम ॥ ८६ ॥
 अलं ते राम नाम्नश्च प्रभावादीदृशोऽभवम् ।

अथ साक्षात्प्रपश्यामि ससीतं लक्ष्मणेन च ॥ ८७ ॥

रामं राज्ञोवपत्राक्षं त्वां मुक्तो नात्र संशयः ।

आगच्छ राम भद्रं ते स्थलं वै दर्शयाम्यहम् ॥ ८८ ॥

अेवमुक्त्वा मुनिः श्रीमान्-लक्ष्मणेन समन्वितः ।

शिष्यैः परिवृतो गत्वा मध्ये पर्वतगङ्गयोः ॥ ८९ ॥

तत्र शालां सुविस्तीर्णां कारयामास वासभूः ।

प्राङ्पश्चिमं दक्षिणोदङ् शोभनं मन्दिरद्वयम् ॥ ९० ॥

जानक्या सङ्घितो रामो लक्ष्मणेन समन्वितः ।

तत्र ते देवसदृशा ऽयवसन् भवनोत्तमे ॥ ९१ ॥

वाल्मीकिना तत्र सुपूजितोऽयं

रामः ससीतः सह लक्ष्मणेन ।

देवैर्मुनीन्द्रैः सङ्घितो मुदास्ते

स्वर्गे यथा देवपतिः सशय्या ॥ ९२ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामुखेश्वरसंवादे

अयोध्याकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

॥ सप्तमः सर्गः ॥

सुमन्त्रोऽपि तदायोध्यां दिनान्ते प्रविवेश ह ।

वस्त्रेण मुषमाच्छाद्य बाष्पाङ्कलितलोचनः ॥ १ ॥

अङ्घ्रिरेव रथं स्थाप्य राजानं द्रष्टुमाययौ ।

जयशब्देन राजानं स्तुत्वा तं प्राणनाम ह ॥ २ ॥

ततो राजा नमन्तं तं सुमन्त्रं विद्वलोऽब्रवीत् ।

सुमन्त्र रामः कुत्रास्ते सीतया लक्ष्मणेन च ॥ ३ ॥

कुत्र त्यक्तस्त्वया रामः किं मां पापिनमब्रवीत् ।

सीता वा लक्ष्मणो वापि निर्दयं मां किमब्रवीत् ॥ ४ ॥

हा राम हा गुणनिधे हा सीते प्रियवादिनि ।

दुःभार्णवे निमग्नं मां म्रियमाणं न पश्यसि ॥ ५ ॥

વિલાપ્યૈવ ચિરં રાજા નિમગ્નો દુઃખસાગરે ।
 એવં મન્ત્રી રુદન્તં તં પ્રાગ્જલિર્વાક્યમબ્રવીત્ ॥ ૬ ॥
 રામઃ સીતા ચ સૌમિત્રિર્મયા નીતા રથેન તે ।
 શ્ૃંગવેરપુરાભ્યાશે ગડ્ગાકૂલે વ્યવસ્થિતાઃ ॥ ૭ ॥
 ગુહેન કિષ્કિંદાનીતં ક્લમ્ભૂલાદિકં ચ યત્ ।
 સ્પૃષ્ટ્વા હસ્તેન સમ્પ્રીત્યા નાગ્રહીદ્વિસસર્જ તત્ ॥ ૮ ॥
 વટકૃષીરં સમાનાય્ય ગુહેન રઘુનન્દનઃ ।
 જટામુકુટમાબદ્ધ્ય મામાહ નૃપતે સ્વયમ્ ॥ ૯ ॥
 સુમન્ત્ર બ્રૂહિ રાજાનં શોકસ્તેહસ્તુ ન મત્કૃતે ।
 સાકેતાદધિકં સૌખ્યં વિધિને નો ભવિષ્યતિ ॥ ૧૦ ॥
 માતુર્મે વન્દનં બ્રૂહિ શોકં ત્યજતુ મત્કૃતે ।
 આશ્વાસયતુ રાજાનં વૃહ્દં શોકપરિપ્લુતમ્ ॥ ૧૧ ॥
 સીતા યાશ્રુપરીતાક્ષી મામાહ નૃપસત્તમ ।
 દુઃખગદ્ગદયા વાચા રામં કિષ્કિંદવેક્ષતી ॥ ૧૨ ॥
 સાષ્ટાઙ્ગં પ્રણિપાતં મે બ્રૂહિ શ્વશ્ર્વોઃ પદામ્બુજે ।
 ઇતિ પ્રરુદતી સીતા ગતા કિષ્કિંદવાઙ્મુખી ॥ ૧૩ ॥
 તતસ્તેહશ્રુપરીતાક્ષા નાવમારુરુહુસ્તદા ।
 યાવદ્ગડ્ગાં સમુત્તીર્ય ગતાસ્તાવદહં સ્થિતઃ ॥ ૧૪ ॥
 તતો દુઃખેન મહતા પુનરેવાહમાગતઃ ।
 તતો રુદન્તી કૌસલ્યા રાજાનમિદમબ્રવીત્ ॥ ૧૫ ॥
 કેકેચ્ચૈ પ્રિયભાર્યાયૈ પ્રસન્નો દત્તવાન્ વરમ્ ।
 ત્વં રાજ્યં દેહિ તસ્યૈવ મત્યુત્રઃ કિં વિવાસિતઃ ॥ ૧૬ ॥
 કૃત્વા ત્વમેવ તત્સર્વમિદાનીં કિં નુ રોદિષિ ।
 કૌસલ્યાવચનં શ્રુત્વા ક્ષતે સ્મૃષ્ટ ઇવાગ્નિના ॥ ૧૭ ॥
 પુનઃ શોકાશ્રુપૂર્ણાક્ષઃ કૌસલ્યામિદમબ્રવીત્ ।
 દુઃખેન મ્નિયમાણં માં કિં પુનર્દુઃખયસ્યલમ્ ॥ ૧૮ ॥
 ઇદાનીમેવ મે પ્રાણા ઉલ્કમિષ્યન્તિ નિશ્ચયઃ ।

शभोऽहं बाल्यभावेन केनचिन्मुनिना पुरा ॥ १९ ॥
 पुराहं यौवने दृमश्चापभाषाधरो निशि ।
 अग्रं भृगुयासक्तो नद्यास्तीरे मडावने ॥ २० ॥
 तत्रार्धरात्रसमये मुनिः कश्चित्पार्ष्णिः ।
 पिपासाहृतयोः पित्रोर्जलमानेतुमुद्यतः ।
 अपूरयज्जले कुम्भं तदा शब्दोऽभवन्मडान् ॥ २१ ॥
 गजः पिबति पानीयमिति मत्वा मडानिशि ।
 भाषां धनुषि सन्धाय शब्दवेधिनमक्षिपम् ॥ २२ ॥
 डा हतोऽस्मीति तत्राभूच्छब्दो मानुषसूयकः ।
 कस्यापि न कृतो द्रोघो मया केन हतो विधे ॥ २३ ॥
 प्रतीक्षते मां माता यः पिता यः जलकाङ्क्षया ।
 तश्छुत्वा भयसन्त्रस्तस्ततोऽहं पौरुषं वयः ॥ २४ ॥
 शनैर्गत्वाथ तत्पार्श्वं स्वामिन् दृशरथोऽस्यहम् ।
 अजानता मया विद्धस्त्रातुमर्हसि मां मुने ॥ २५ ॥
 छत्युक्त्वा पादयोस्तस्य पतितो गद्गदाक्षरः ।
 तदा मामाह स मुनिर्मा भैषीर्नृपसत्तम ॥ २६ ॥
 ब्रह्महत्या स्मृशेन्न त्वां वैश्योऽहं तपसि स्थितः ।
 पितरौ मां प्रतीक्षेते क्षुत्तुऽभ्यां परिपीडितौ ॥ २७ ॥
 तयोस्तवमुदकं देहि शीघ्रमेवाविचारयन् ।
 न येत्वां भस्मसात्सुयात्पिता मे यदि कुप्यति ॥ २८ ॥
 जलं दत्वा तु तौ नत्वा कृतं सर्वं निवेदय ।
 शल्यमुद्धर मे देहात्प्राणास्त्यक्ष्यामि पीडितः ॥ २९ ॥
 छत्युक्तो मुनिना शीघ्रं भाषामुत्पाट्य देहतः ।
 सजलं कलशं धृत्वा गतोऽहं यत्र दम्पती ॥ ३० ॥
 अतिवृद्धावन्धृशौ क्षुत्पिपासाहृतौ निशि ।
 नायाति सलिलं गृह्य पुत्रः किं वात्र कारणम् ॥ ३१ ॥
 अनन्यगतिर्कौ वृद्धौ शोथ्यौ तृट्परिपीडितौ ।
 आवाभुपेक्षते किं वा भक्तिमानावयोः सुतः ॥ ३२ ॥

ઇતિ ચિન્તાવ્યાકુલૌ તૌ મત્પાદન્યાસજં ધ્વનિમ્ ।
શ્રુત્વા પ્રાહ પિતા પુત્ર કિં વિલમ્બઃ કૃતસ્ત્વયા ॥ ૩૩ ॥

દેહ્યાવયોઃ સુપાનીયં પિબ ત્વમપિ પુત્રક ।
ઇત્યેવં લપતોર્ભાત્યા સકાશમગમં શનૈઃ ॥ ૩૪ ॥

પાદયોઃ પ્રણિપત્યાહમબ્રવં વિનયાન્વિતઃ ।
નાહં પુત્રસ્ત્વયોધ્યાયા રાજા દશરથોઽસ્મ્યહમ્ ॥ ૩૫ ॥

પાપોઽહં મૃગયાસક્તો રાત્રૌ મૃગવિહિંસકઃ ।
જલાવતારાદૂરેઽહં સ્થિત્વા જલગતં ધ્વનિમ્ ॥ ૩૬ ॥

શ્રુત્વાહં શબ્દવેધિત્વાદેકં બાણમથાત્યજમ્ ।
હતોઽસ્મીતિ ધ્વનિં શ્રુત્વા ભયાત્તરાહમાગતઃ ॥ ૩૭ ॥

જટાં વિકીર્ય પતિતં દૃષ્ટ્વાહં મુનિદારકમ્ ।
ભીતો ગૃહીત્વા તત્પાદૌ રક્ષ રક્ષેતિ ચાબ્રવમ્ ॥ ૩૮ ॥

મા ભૈષીરિતિ માં પ્રાહ બ્રહ્મહત્યાભયં ન તે ।
મત્પિત્રોઃ સલિલં દત્વા નત્વા પ્રાર્થય જીવિતમ્ ॥ ૩૯ ॥

ઇત્યુક્તો મુનિના તેન હ્યાગતો મુનિહિંસકઃ ।
રક્ષેતાં માં દયાયુક્તૌ યુવાં હિ શરણાગતમ્ ॥ ૪૦ ॥

ઇતિ શ્રુત્વા તુ દુઃખાર્તૌ વિલાપ્ય બહુ શોચ્ય તમ્ ।
પતિતો નૌ સુતો યત્ર નય તત્રાવિલમ્બયન્ ॥ ૪૧ ॥

તતો નીતૌ સુતો યત્ર મયા તૌ વૃદ્ધદમ્પતી ।
સ્પૃષ્ટ્વા સુતં તૌ હસ્તાભ્યાં બહુશોઽથ વિલેપતુઃ ॥ ૪૨ ॥

હાહેતિ ક્ષન્દમાનૌ તૌ પુત્ર પુત્રેત્યવોચતામ્ ।
જલં દેહીતિ પુત્રેતિ કિમર્થં ન દદાસ્યલમ્ ॥ ૪૩ ॥

તતો મામૂચતુઃ શીઘ્રં ચિતિં રચય ભૂપતે ।
મયા તદૈવ રચિતા ચિતિસ્તત્ર નિવેશિતાઃ ।

ત્રયસ્તત્રાગ્નિરુત્સૃષ્ટો દગ્ધાસ્તે ત્રિદિવં યયુઃ ॥ ૪૪ ॥

તત્ર વૃદ્ધઃ પિતા પ્રાહ ત્વમપ્યેવં ભવિષ્યસિ ।
પુત્રશોકેન મરણં પ્રાપ્સ્યસે વચનાન્મમ ॥ ૪૫ ॥

स एदानीं मम प्राप्तः शापकालोऽनिवारितः ।
 एत्युक्त्वा विललापाथ राजा शोकसमाकुलः ॥ ४६ ॥
 डा राम पुत्र डा सीते डा लक्ष्मण गुणाकर ।
 त्वद्विभोगादहं प्राप्तो मृत्युं कैकेयिसम्भवम् ॥ ४७ ॥
 वदन्नेवं दशरथः प्राणास्त्यक्त्वा दिवं गतः ।
 कौसल्या य सुमित्रा य तथाऽन्या राजयोषितः ॥ ४८ ॥
 युक्कुशुश्च विलेपुश्च उरस्ताऽनपूर्वकम् ।
 वसिष्ठः प्रथयौ तत्र प्रातर्भन्त्रिभिरावृतः ॥ ४९ ॥
 तैलद्रोण्यां दशरथं क्षिप्त्वा दूतानथाब्रवीत् ।
 गच्छत त्वरितं साञ्चा युधाञ्जिन्नगरं प्रति ॥ ५० ॥
 तत्रास्ते भरतः श्रीमाञ्छत्रुघ्नसहितः प्रभुः ।
 उच्यतां भरतः शीघ्रमागच्छेति ममाज्ञया ॥ ५१ ॥
 अयोध्यां प्रति राजानं कैकेयीं यापि पश्यतु ।
 एत्युक्त्वास्त्वरितं दूता गत्वा भरतमातुलम् ॥ ५२ ॥
 युधाञ्जितं प्राणम्योयुर्भरतं सानुजं प्रति ।
 वसिष्ठस्त्वब्रवीद्राजन् भरतः सानुजः प्रभुः ॥ ५३ ॥
 शीघ्रमागच्छतु पुरीमयोध्यामविचारयन् ।
 एत्याज्ञामोऽथ भरतस्त्वरितं भयविह्वलः ॥ ५४ ॥
 आययौ गुरुणादिष्टः सल दूतैस्तु सानुजः ।
 राज्ञो वा राघवस्यापि दुःखं किञ्चिदुपस्थितम् ॥ ५५ ॥
 एति चिन्तापरो मार्गे चिन्तयन्नगरं ययौ ।
 नगरं ब्रष्टलक्ष्मीकं जनसम्भाधवर्जितम् ॥ ५६ ॥
 उत्सवैश्च परित्यक्तं दृष्ट्वा चिन्तापरोऽभवत् ।
 प्रविश्य राजभवनं राजलक्ष्मीविवर्जितम् ॥ ५७ ॥
 अपश्यत्कैकेयीं तत्र ओकामेवासने स्थिताम् ।
 ननाम शिरसा पादौ मातुर्भक्तिसमन्वितः ॥ ५८ ॥
 आगतं भरतं दृष्ट्वा कैकेयीं प्रेमसम्भ्रमात् ।
 उत्थायालिङ्ग्य रभसा स्वाङ्गुमारोप्य संस्थिता ॥ ५९ ॥

मूर्ध्ववद्भाय पप्रच्छ कुशलं स्वकुलस्य सा ।
 पिता मे कुशलो भ्राता माता य शुभलक्षणा ॥ ६० ॥
 दृष्ट्या त्वमद्य कुशली मया दृष्टोऽसि पुत्रक ।
 एति पृष्टः स भरतो मात्रा शिन्ताकुलेन्द्रियः ॥ ६१ ॥
 दूयमानेन मनसा मातरं समपृच्छत ।
 मातः पिता मे कुत्रास्ते अेका त्वमिड संस्थिता ॥ ६२ ॥
 त्वया विना न मे तातः कदाचिद्रुदसि स्थितः ।
 एदानीं दृश्यते नैव कुत्र तिष्ठति मे वद ॥ ६३ ॥
 अदृष्ट्वा पितरं मेऽद्य भयं दुःखं य जायते ।
 अथाह ऊडेयी पुत्र किं दुःखेन तवानद्य ॥ ६४ ॥
 या गतिर्धर्मशीलानामश्रमेषादियोजिनाम् ।
 तां गतिं गतवानद्य पिता ते पितृवत्सल ॥ ६५ ॥
 तच्छ्रुत्वा निपपातोर्व्या भरतः शोकविह्वलः ।
 डा तात क्व गतोऽसि त्वं त्यक्त्वा मां वृजिनाएवि ॥ ६६ ॥
 असमर्थैव रामाय राज्ञे मां क्व गतोऽसि भोः ।
 एति विलपितं पुत्रं पतितं मुक्तमूर्धजम् ॥ ६७ ॥
 उत्थाप्यामृज्य नयने ऊडेयी पुत्रमब्रवीत् ।
 समाश्रसिहि भद्रं ते सर्वं सम्पादितं मया ॥ ६८ ॥
 तामाह भरतस्तातो म्रियमाणः किमब्रवीत् ।
 तमाह ऊडेयी देवी भरतं भयवर्जिता ॥ ६९ ॥
 डा राम राम सीतेति लक्ष्मणेति पुनः पुनः ।
 विलपन्नेव सुचिरं देहं त्यक्त्वा दिवं ययौ ॥ ७० ॥
 तामाह भरतो डेऽम्भ रामः सन्निहितो न किम् ।
 तदानीं लक्ष्मणो वापि सीता वा कुत्र ते गताः ॥ ७१ ॥
 रामस्य यौवराज्यार्थं पित्रा ते सम्भ्रमः कृतः ।
 तव राज्यप्रदानाय तदाहं विघ्नमाथरम् ॥ ७२ ॥
 राज्ञा दत्तं हि मे पूर्वं वरदेन वरद्वयम् ।

याञ्चितं तद्विदानीं मे तयोरेकेन तेऽपिलम् ॥ ७३ ॥

राज्यं रामस्य यैकेन वनवासो मुनिव्रतम् ।

ततः सत्यपरो राजा राज्यं दत्त्वा तवैव हि ॥ ७४ ॥

रामं सम्प्रोषयामास वनमेव पिता तव ।

सीताप्यनुगता रामं पातिव्रत्यमुपाश्रिता ॥ ७५ ॥

सौभ्रात्रं दर्शयन् राममनुयातोऽपि लक्ष्मणः ।

वनं गतेषु सर्वेषु राजा तानेव चिन्तयन् ॥ ७६ ॥

प्रलपन् रामरामेति ममार नृपसत्तमः ।

एति मातुर्वयः श्रुत्वा वजाडत एव द्रुमः ॥ ७७ ॥

पपात भूमौ निःसञ्ज्ञस्तं दृष्ट्वा दृःभिता तदा ।

डैकेयी पुनरप्याल वत्स शोकेन किं तव ॥ ७८ ॥

राज्ये मडति सम्प्राप्ते द्युःखस्यावसरः कुतः ।

एति ब्रुवन्तीमालोक्य मातरं प्रदलन्निव ॥ ७९ ॥

असम्भाष्यासि पापे मे घोरे त्वं भर्तृघातिनी ।

पापे त्वद्गर्भजातोऽलं पापवानस्मि साम्प्रतम् ।

अलमग्निं प्रवेक्ष्यामि विषं वा भक्षयाम्यलम् ॥ ८० ॥

भङ्गोऽन वाथ यात्मानं लत्वा यामि यमक्षयम् ।

भर्तृघातिनि दृष्टे त्वं कुम्भीपाकं गमिष्यसि ॥ ८१ ॥

एति निर्भर्त्स्य डैकेयीं कौसल्याभवनं ययौ ।

सापि तं भरतं दृष्ट्वा मुक्तकण्ठा रुरोऽल ॥ ८२ ॥

पादयोः पतितस्तस्या भरतोऽपि तदाऽरुदत् ।

आलिङ्ग्य भरतं साध्वी राममाता यशस्विनी ।

कृशाऽतिदीनवदना साश्रुनेत्रेऽमब्रवीत् ॥ ८३ ॥

पुत्र त्वयि गते दूरमेवं सर्वमभूद्विदम् ।

उक्तं मात्रा श्रुतं सर्वं त्वया ते मातृयैष्टितम् ॥ ८४ ॥

पुत्रः सभार्यो वनमेव यातः

सलक्ष्मणो मे रघुरामचन्द्रः ।

यीराभ्ररो बद्धजटाकलापः

सन्त्यज्य मां द्युःखसमुद्रमग्नम् ॥ ८५ ॥

डा राम डा मे रघुवंशनाथ

जातोऽसि मे त्वं परतः परात्मा ।

तथापि द्युःखं न जडाति मां वै

विधिर्बलीयानिति मे मनीषा ॥ ८६ ॥

स अ एवं भरतो वीक्ष्य विलपन्तीं भृशं श्रुया ।

पादौ गृहीत्वा प्राडेदं शृणु मातर्वयो मम ॥ ८७ ॥

कैकेय्या यत्कृतं कर्म रामराज्याभिषेचने ।

अन्यद्वा यदि जानामि सा मया नोदिता यदि ॥ ८८ ॥

पापं मेऽस्तु तदा मातर्ब्रह्मलत्याशतोद्भवम् ।

उत्वा वसिष्ठं भृङ्गेन अरुन्धत्या समन्वितम् ॥ ८९ ॥

भूयात्तत्पापमपिलं मम जानामि यद्यदम् ।

इत्येवं शपथं कृत्वा रुरोद भरतस्तदा ॥ ९० ॥

कौसल्या तमथाविद्ग्य पुत्र जानामि मा श्रुयः ।

अेतस्मिन्नन्तरे श्रुत्वा भरतस्य समागमम् ॥ ९१ ॥

वसिष्ठो मन्त्रिभिः सार्धं प्रयथौ राजमन्दिरम् ।

रुदन्तं भरतं दृष्ट्वा वसिष्ठः प्राड सादरम् ॥ ९२ ॥

वृद्धो राजा दशरथो ज्ञानी सत्यपराक्रमः ।

भुङ्क्त्वा मर्त्यसुषुं सर्वमिष्ट्वा विपुलदक्षिणैः ॥ ९३ ॥

अश्वमेधादिभिर्यज्ञैर्लब्ध्वा रामं सुतं उरिम् ।

अन्ते जगाम त्रिदिवं देवेन्द्रार्द्धासनं प्रभुः ॥ ९४ ॥

तं शोचसि वृथैव त्वमशोच्यं मोक्षभाजनम् ।

आत्मा नित्योऽव्ययः शुद्धो जन्मनाशादिवर्जितः ॥ ९५ ॥

शरीरं जडमत्यर्थमपवित्रं विनश्वरम् ।

विचार्यमाणो शोकस्य नावकाशः कथञ्चन ॥ ९६ ॥

पिता वा तनयो वापि यदि मृत्युवशं गतः ।

भूढास्तमनुशोचन्ति स्वात्मताऽनपूर्वकम् ॥ ९७ ॥

निःसारे भवु संसारे वियोगो ज्ञानिनां यदा ।

भवेद्वैराग्यहेतुः स शान्तिसौम्यं तनोति य ॥ ८८ ॥
 जन्मवान् यद्वि लोकेऽस्मिन्स्तर्हि तं मृत्युरन्वगात् ।
 तस्मादपरिहार्योऽयं मृत्युर्जन्मवतां सदा ॥ ८९ ॥
 स्वकर्मवशातः सर्वजन्तूनां प्रभवाम्यथौ ।
 विजानन्नप्यविद्वान् यः कथं शोयति भान्धवान् ॥ १०० ॥
 ब्रह्माण्डकोटयो नष्टाः सृष्टयो बहुशो गताः ।
 शुष्यन्ति सागराः सर्वे कैवास्था क्षणश्रुविते ॥ १०१ ॥
 यत्पत्रान्तलज्जाम्बुभिन्दुवत्क्षणाभङ्गुरम् ।
 आयुस्त्यजत्यवेलायां कस्तत्र प्रत्ययस्तव ॥ १०२ ॥
 देही प्राक्तनदेहोत्थकर्मणा देहवान् पुनः ।
 तद्देहोत्थेन य पुनरेवं देहः सदात्मनः ॥ १०३ ॥
 यथा त्यजति वै शूर्पा वासो गृह्णाति नूतनम् ।
 तथा शूर्पा परित्यज्य देही देहं पुनर्नवम् ॥ १०४ ॥
 भजत्येव सदा तत्र शोकस्यावसरः कुतः ।
 आत्मा न म्रियते जातु जायते न य वर्धते ॥ १०५ ॥
 षड्भावरहितोऽनन्तः सत्यप्रज्ञानविग्रहः ।
 आनन्दरूपो बुद्ध्यादिसाक्षी लयविवर्जितः ॥ १०६ ॥
 अेक अेव परो ज्यात्मा ज्यद्वितीयः समः स्थितः ।
 इत्यात्मानं दृढं ज्ञात्वा त्यक्त्वा शोकं कुरु क्रियाम् ॥ १०७ ॥
 तैलद्रोण्याः पितुर्देहमुद्भृत्य सचिवैः सह ।
 कृत्यं कुरु यथान्यायमस्माभिः कुलनन्दन ॥ १०८ ॥
 इति सम्बोधितः साक्षाद्गुरुणा भरतस्तदा ।
 विसृज्याज्ञानजं शोकं यत्के सविधिवत्क्रियाम् ॥ १०९ ॥
 गुरुणोक्तप्रकारेण आढिताग्नेर्यथाविधि ।
 संस्कृत्य स पितुर्देहं विधिदृष्टेन कर्मणा ॥ ११० ॥
 अेकादशेऽहनि प्राप्ते ब्राह्मणान् वेदपारगान् ।
 भोजयामास विधिवच्छतशोऽथ सहस्रशः ॥ १११ ॥

ઉદ્દિશ્ય પિતરં તત્ર બ્રાહ્મણોભ્યો ધનં બહુ ।
 દદૌ ગવાં સહસ્રાણિ ગ્રામાન્ રત્નામ્બરાણિ ચ ॥ ૧૧૨ ॥

અવસત્સ્વગૃહે યત્ર રામમેવાનુચિન્તયન્ ।
 વસિષ્ઠેન સહ બ્રાત્રા મન્ત્રિભિઃ પરિવારિતઃ ॥ ૧૧૩ ॥

રામેડરણ્યં પ્રયાતે સહ જનકસુતાલક્ષ્મણાભ્યાં સુઘોરં
 માતા મે રાક્ષસીવ પ્રદહતિ હૃદયં દર્શનાદેવ સઘઃ ।
 ગચ્છામ્યારણ્યમધે સ્થિરમતિરખિલં દૂરતોડપાસ્થ રાજ્યં
 રામં સીતાસમેતં સ્મિતરુચિરમુખં નિત્યમેવાનુસેવે ॥ ૧૧૪ ॥

ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે
 અયોધ્યાકાણ્ડે સપ્તમઃ સર્ગઃ ॥ ૭ ॥

॥ અષ્ટમઃ સર્ગઃ ॥

વસિષ્ઠો મુનિભિઃ સાર્ધં મન્ત્રિભિઃ પરિવારિતઃ ।
 રાણ્ઃ સભાં દેવસભાસન્નિભામવિશદ્ધિભુઃ ॥ ૧ ॥

તત્રાસને સમાસીનશ્ચતુર્મુખ ઇવાપરઃ ।
 આનીય ભરતં તત્ર ઉપવેશ્ય સહાનુજમ્ ॥ ૨ ॥

અબ્રવીદ્રયનં દેશકાલોચિતમરિન્દમમ્ ।
 વત્સ રાજ્યેડભિષેક્ષ્યામસ્ત્વામધે પિતૃશાસનાત્ ॥ ૩ ॥

કૈકેય્યા યાચિતં રાજ્યં ત્વદર્થે પુરુષર્ષભ ।
 સત્યસન્ધો દશરથઃ પ્રતિજ્ઞાય દદૌ કિલ ॥ ૪ ॥

અભિષેકો ભવત્વધે મુનિભિર્મન્ત્રપૂર્વકમ્ ।
 તચ્છૃત્વા ભરતોડપ્યાહ મમ રાજ્યેન કિં મુને ॥ ૫ ॥

રામો રાજાધિરાજશ્ચ વયં તસ્યૈવ કિંકુરાઃ ।
 શ્વઃ પ્રભાતે ગમિષ્યામો રામમાનેતુમઞ્જસા ॥ ૬ ॥

અહં યૂયં માતરશ્ચ કૈકેયીં રાક્ષસીં વિના ।
 હનિષ્યામ્યધુનૈવાહં કૈકેયીં માતૃગન્ધિનીમ્ ॥ ૭ ॥

કિન્તુ માં નો રઘુશ્રેષ્ઠઃ સ્ત્રીહન્તારં સહિષ્યતે ।

तच्छ्वोभूते गमिष्यामि पादयारेण दण्डकान् ॥ ८ ॥

शत्रुघ्नसहितस्तूर्णं यूयमायात वा न वा ।

रामो यथा वने यातस्तथाहं वल्कलाम्बरः ॥ ९ ॥

इलमूलकृताहारः शत्रुघ्नसहितो मुने ।

भूमिशायी जटाधारी यावद्रामो निवर्तते ॥ १० ॥

एति निश्चित्य भरतस्तूष्णीमेवावतस्थिवान् ।

साधुसाध्विति तं सर्वे प्रशशंसुर्मुदान्विताः ॥ ११ ॥

ततः प्रभाते भरतं गच्छन्तं सर्वसैनिकाः ।

अनुजग्मुः सुमन्त्रेण नोदिताः साश्वकुञ्जराः ॥ १२ ॥

कौसल्याया राजदारा वसिष्ठप्रमुखा द्विजाः ।

छाद्यन्तो भुवं सर्वे पृष्ठतः पार्श्वतोऽग्रतः ॥ १३ ॥

शूङ्गवेरपुरं गत्वा गङ्गाङ्गुले समन्ततः ।

उवास मडती सेना शत्रुघ्नपरिचोदिता ॥ १४ ॥

आगतं भरतं श्रुत्वा गुहः शङ्कितमानसः ।

मडत्या सेनया सार्धमागतो भरतः डिल ॥ १५ ॥

पापं कर्तुं न वा याति रामस्याविदितात्मनः ।

गत्वा तद्दृष्ट्यं ज्ञेयं यद्वि श्रुद्धस्तस्मिन् ॥ १६ ॥

गङ्गा नो येत्समाकृष्य नावस्तिष्ठन्तु सायुधाः ।

ज्ञातयो मे समायत्ताः पश्यन्तः सर्वतोदिशम् ॥ १७ ॥

एति सर्वान् समादिश्य गुडो भरतमागतः ।

उपायनानि सङ्गृह्य विविधानि बद्धून्यपि ॥ १८ ॥

प्रययौ ज्ञातिभिः सार्धं बद्धुभिर्विविधायुधैः ।

निवेद्योपायनान्यत्रे भरतस्य समन्ततः ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा भरतमासीनं सानुजं सल मन्त्रिभिः ।

थीराम्बरं धनश्यामं जटामुकुटधारिणम् ॥ २० ॥

राममेवानुशोयन्तं रामरामेति वादिनम् ।

ननाम शिरसा भूमौ गुडोऽलमिति याब्रवीत् ॥ २१ ॥

शीघ्रमुत्थाप्य भरतो गाढमालिङ्ग्य सादरम् ।
 पृञ्छाडनामथमव्यग्रः सभायमिदमब्रवीत् ॥ २२ ॥
 भ्रातस्त्वं राघवेणात्र समेतः समवस्थितः ।
 रामेणालिङ्गितः सार्द्रनयनेनामलात्मना ॥ २३ ॥
 धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि यत्त्वया परिभाषितः ।
 रामो राज्ञवपत्राक्षो लक्ष्मणेन य सीतया ॥ २४ ॥
 यत्र रामस्त्वया दृष्टस्तत्र मां नय सुप्रत ।
 सीतया सखितो यत्र सुमस्तदर्शयस्व मे ॥ २५ ॥
 त्वं रामस्य प्रियतमो भक्तिमानसि भाग्यवान् ।
 षति संस्मृत्य संस्मृत्य रामं साश्रुविलोचनः ॥ २६ ॥
 गुणेन सखितस्तत्र यत्र रामः स्थितो निशि ।
 ययौ ददर्श शयनस्थलं कुशसमास्तृतम् ॥ २७ ॥
 सीताऽऽभरणसंलग्नस्वर्णभिन्तुभिरर्चितम् ।
 दुःखसन्तमलृष्टयो भरतः पर्यटवयत् ॥ २८ ॥
 अढोऽतिसुकुमारी या सीता जनकनन्दिनी ।
 प्रासादे रत्नपर्यङ्गे कोमलास्तरणे शुभे ॥ २९ ॥
 रामेण सखिता शेते सा कथं कुशविष्टरे ।
 सीता रामेण सखिता दुःखेन मम द्रोषतः ॥ ३० ॥
 धिष्णां जातोऽस्मि कैकेय्या पापराशिसमानतः ।
 मन्निमित्तमिदं क्लेशं रामस्य परमात्मनः ॥ ३१ ॥
 अढोऽतिसङ्कलं जन्म लक्ष्मणस्य मलात्मनः ।
 राममेव सदान्वेति वनस्थमपि लृष्टधीः ॥ ३२ ॥
 अलं रामस्य दासा ये तेषां दासस्य डिङ्कुरः ।
 यद्वि स्यां सङ्कलं जन्म मम भूयान्न संशयः ॥ ३३ ॥
 भ्रातर्जानासि यद्वि तत्त्वथयस्व ममाभिलम् ।
 यत्र तिष्ठति तत्रालं गच्छाम्यानेतुमञ्जसा ॥ ३४ ॥
 गुहस्तं शुद्धलृष्टयं ज्ञात्वा सस्नेहमब्रवीत् ।
 देव त्वमेव धन्योऽसि यस्य ते भक्तिरीदृशी ॥ ३५ ॥

रामे राज्ञवपत्राक्षे सीतायां लक्ष्मणे तथा ।
 चित्रकूटाद्भिनिःकटे मन्दाकिन्यविदूरतः ॥ ३६ ॥
 मुनीनामाश्रमपटे रामस्तिष्ठति सानुजः ।
 जानक्या सलितो नन्दात्सुभमास्ते किल प्रभुः ॥ ३७ ॥
 तत्र गच्छामहे शीघ्रं गङ्गां तर्तुमिडार्डसि ।
 धृत्युक्त्वा त्वरितं गत्वा नावः पञ्चशतानि च ॥ ३८ ॥
 समानयत्ससैन्यस्य तर्तुं गङ्गां मडानदीम् ।
 स्वयमेवानिनायैकां राजनावं गुडस्तदा ॥ ३९ ॥
 आरोग्यं भरतं तत्र शत्रुघ्नं राममातरम् ।
 वसिष्ठे च तथान्यत्र कैकेयीं चान्ययोषितः ॥ ४० ॥
 तीर्त्वा गङ्गां ययौ शीघ्रं भरद्वाजाश्रमं प्रति ।
 दूरे स्थाप्य मडासैन्यं भरतः सानुजो ययौ ॥ ४१ ॥
 आश्रमे मुनिमासीनं ज्वलन्तमिव पावकम् ।
 दृष्ट्वा ननाम भरतः साष्टाङ्गमतिभक्तितः ॥ ४२ ॥
 ज्ञात्वा दाशरथिं प्रीत्या पूजयामास मौनिराट् ।
 पप्रच्छ कुशलं दृष्ट्वा जटावल्कलधारिणम् ॥ ४३ ॥
 राज्ञ्यं प्रशासतस्तेऽद्य किमेतद्ब्रह्मलाटिकम् ।
 आगतोऽसि किमर्थं त्वं विपिनं मुनिसेवितम् ॥ ४४ ॥
 भरद्वाजवयः श्रुत्वा भरतः साश्रुलोचनः ।
 सर्वं जानासि भगवन् सर्वभूताशयस्थितः ॥ ४५ ॥
 तथापि पृच्छसे किञ्चित्तदनुग्रहं येव मे ।
 कैकेय्या यत्कृतं कर्म रामराज्यविधातनम् ॥ ४६ ॥
 वनवासादिकं वापि न हि जानामि किञ्चन ।
 भवत्याद्युगं मेऽद्य प्रमाणां मुनिसत्तम ॥ ४७ ॥
 धृत्युक्त्वा पाद्युगलं मुनेः स्पृष्ट्वाऽर्त्तमानसः ।
 ज्ञातुमर्हसि मां देव शुद्धो वाऽशुद्ध येव वा ॥ ४८ ॥
 मम राज्ञेन किं स्वामिन् रामे तिष्ठति राजनि ।

डिङ्करोऽलं मुनिश्रेष्ठ रामयन्द्रस्य शाश्वतः ॥ ४८ ॥
 अतो गत्वा मुनिश्रेष्ठ रामस्य यरणान्तिके ।
 पतित्वा राजयसम्भारान् समध्यत्रैव राघवम् ॥ ५० ॥
 अभिषेक्ष्ये वसिष्ठाद्यैः पौरजनपदैः सः ।
 नेष्येऽयोध्यां रमानाथं दासः सेवेऽतिनीयवत् ॥ ५१ ॥
 धृत्युदीरितमाकर्ण्य भरतस्य वयो मुनिः ।
 आलिङ्ग्य मूर्ध्निवद्वाय प्रशशंस सविस्मयः ॥ ५२ ॥
 वत्स ज्ञातं पुरैवैतद्भविष्यं ज्ञानयक्षुषा ।
 मा शुक्यस्त्वं परो भक्तः श्रीरामे लक्ष्मणादपि ॥ ५३ ॥
 आतिथ्यं कर्तुमिच्छामि ससैन्यस्य तवानघ ।
 अघं भुङ्क्वा ससैन्यस्त्वं श्वो गन्ता रामसन्निधिम् ॥ ५४ ॥
 यथाऽऽज्ञापयति भवान्स्तथेति भरतोऽब्रवीत् ।
 भरद्वाजस्त्वपः स्पृष्ट्वा मौनी डोमगुडे स्थितः ॥ ५५ ॥
 दध्यौ कामदुधां कामवर्षिणीं कामदो मुनिः ।
 असृजत्कामधुक् सर्वं यथाकाममलौकिकम् ॥ ५६ ॥
 भरतस्य ससैन्यस्य यथेष्टं य मनोरथम् ।
 यथा ववर्ष सकलं तृमास्ते सर्वसैनिकाः ॥ ५७ ॥
 वसिष्ठं पूजयित्वाग्रे शास्त्रदृष्टेन कर्मणा ।
 पश्चात्ससैन्यं भरतं तर्पयामास योगिराट् ॥ ५८ ॥
 उषित्वा दिनमेकं तु आश्रमे स्वर्गसन्निभे ।
 अबिवाध पुनः प्रातर्भरद्वाजं सखानुजः ॥ ५९ ॥
 भरतस्तु कृतानुज्ञाः प्रययौ रामसन्निधिम् ।
 चित्रकूटमनुप्राप्य दूरे संस्थाप्य सैनिकान् ।
 रामसन्दर्शनाकाङ्क्षी प्रययौ भरतः स्वयम् ॥ ६० ॥
 शत्रुघ्नेन सुमन्त्रेण गुडेन य परन्तपः ।
 तपस्विमण्डलं सर्वं विचिन्वानो न्यवर्तत ॥ ६१ ॥
 अदृष्ट्वा रामभवनमपृच्छदृषिमण्डलम् ।
 कुत्रास्ते सीतया सार्धं लक्ष्मणेन रघूत्तमः ॥ ६२ ॥

उच्युरत्रे गिरेः पश्चाद्भङ्गाया उत्तरे तटे ।
 विविक्तं रामसदनं रम्यं काननमण्डितम् ॥ ६३ ॥
 सङ्कलैराम्रपनसैः कदलीफाण्डसंवृतम् ।
 यम्पकैः कोविदारैश्च पुन्नागैर्विपुलैस्तथा ॥ ६४ ॥
 अ एवं दर्शितमालोक्य मुनिभिर्भरतोऽग्रतः ।
 उषाद्ययौ रघुश्रेष्ठभवनं मन्त्रिणा सङ् ॥ ६५ ॥
 ददर्श दूरादतिभासुरं शुभं
 रामस्य गेढं मुनिवृन्दसेवितम् ।
 वृक्षाग्रसंलग्नसुवल्कलाञ्जिनं
 रामाभिरामं भरतः सङानुजः ॥ ६६ ॥
 एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामुखेश्वरसंवादे
 अयोध्याकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

॥ नवमः सर्गः ॥

अथ गत्वाऽऽश्रमपदसमीपं भरतो मुदा ।
 सीतारामपदैर्युक्तं पवित्रमतिशोभनम् ॥ १ ॥
 स तत्र वज्राङ्कुशवारिजाञ्चित-
 ध्वजादिचिह्नानि पदानि सर्वतः ।
 ददर्श रामस्य भुवोऽतिमङ्गलानि
 अयेष्टयत्पादरजःसु सानुजः ॥ २ ॥
 अलो सुधन्योऽलममूनि
 रामपादारविन्दङ्कितभूतलानि ।
 पश्यामि यत्पादरजो विभृग्यं
 ब्रह्मादिदेवैः श्रुतिभिश्च नित्यम् ॥ ३ ॥
 एत्यद्भुतप्रेमरसाप्युताशयो
 विगाढयेता रघुनाथभावने ।
 आनन्दशश्रुस्नपितस्तनान्तरः

शनैरवापाश्रमसन्निधिं उदरे ॥ ४ ॥

स तत्र दृष्ट्वा रघुनाथमास्थितं
दूर्वादलश्यामलमायतेक्षणाम् ।
जटाकिरीटं नववल्कलाम्बरं
प्रसन्नवक्त्रं तरुणारुणधुतिम् ॥ ५ ॥

विलोकयन्तं जनकात्मजां शुभां
सौमित्रिणां सेवितपादपङ्कजम् ।
तदाभिदुद्राव रघूत्तमं शुभ्या
उर्षास्थ्य तत्पादयुगं त्वराग्रतीत् ॥ ६ ॥

रामस्तमाकृष्य सुदीर्घबाहुर्दोर्भ्यां
परिष्वज्य सिषिञ्च्य नेत्रजैः ।
जलैरथाङ्गोपरि सञ्चवेशयत्
पुनः पुनः सम्परिष्वज्य विभुः ॥ ७ ॥

अथ ता मातरः सर्वाः समाजग्मुस्त्वरान्विताः ।
राघवं द्रष्टुकामास्तास्तृषार्ता गौर्यथा जलम् ॥ ८ ॥

रामः स्वमातरं वीक्ष्य द्रुतमुत्थाय पादयोः ।
ववन्दे साश्रु सा पुत्रमालिङ्ग्यातीव दुःखिता ॥ ९ ॥

छतराश्च तथा नत्वा जननी रघुनन्दनः ।
ततः समागतं दृष्ट्वा वसिष्ठं मुनिपुङ्गवम् ॥ १० ॥

साष्टाङ्गं प्रणिपत्याह धन्योऽस्मीति पुनः पुनः ।
यथार्हमुपवेश्याह सर्वानिव रघूद्भङ्गः ॥ ११ ॥

पिता मे कुशली किं वा मां किमाडातिदुःखितः ।
वसिष्ठस्तमुवाचेहं पिता ते रघुनन्दन ॥ १२ ॥

त्वद्विद्योगाभितभात्मा त्वामेव परिचिन्तयन् ।
रामरामेति सीतेति लक्ष्मणेति ममारुह ॥ १३ ॥

श्रुत्वा तत्कर्णशूलाभं गुरोर्वचनमञ्जसा ।
हा हतोऽस्मीति पतितो रुदन् रामः सलक्ष्मणः ॥ १४ ॥

ततोऽनुरुदुः सर्वा मातरश्च तथापरे ।

डा तात मां परित्यज्य ड्व गतोऽसि घृणाकर ॥ १५ ॥

अनाथोऽस्मि मडाभाडो मां डो वा लालयेदितः ।

सीता य लक्ष्मणश्चैव विलेपतुरतो ભૃશમ્ ॥ १६ ॥

वसिष्ठः शान्तवचनैः शमयामास तां शुचम् ।

ततो मन्दाकिनीं गत्वा स्नात्वा ते वीतकल्मषाः ॥ १७ ॥

राज्ञे ददुर्जलं तत्र सर्वे ते जलकाङ्क्षिणे ।

पिण्डान्निर्वापयामास रामो लक्ष्मणसंयुतः ॥ १८ ॥

ઇડ્ગુદીફલપિણ્યાકરચિતાન્મધુસમ્પ્લુતાન્ ।

વયં યદન્નાઃ પિતરસ્તદન્નાઃ સ્મૃતિનોદિતાઃ ॥ ૧૯ ॥

ઇતિ દુષાશ્રુપૂર્ણાક્ષઃ પુનઃ સ્નાત્વા ગૃહં યયૌ ।

સર્વે રુદિત્વા સુચિરં સ્નાત્વા જઞ્મસ્તદાશ્રમમ્ ॥ ૨૦ ॥

તસ્મિન્સ્તુ દિવસે સર્વે ઉપવાસં પ્રચકિરે ।

તતઃ પરેદ્યુર્વિમલે સ્નાત્વા મન્દાકિનીજલે ॥ ૨૧ ॥

ઉપવિષ્ઠં સમાગમ્ય ભરતો રામમબ્રવીત્ ।

રામ રામ મહાભાગ સ્વાત્માનમભિષેચય ॥ ૨૨ ॥

રાજ્યં પાલય પિત્ર્યં તે જયેષ્ઠસ્ત્વં મે પિતા તથા ।

ક્ષત્રિયાણામયં ધર્મો યત્પ્રજાપરિપાલનમ્ ॥ ૨૩ ॥

ઇષ્ટ્વા યજ્ઞૈર્બહુવિઘ્નૈઃ પુત્રાનુત્પાદ્ય તન્તવે ।

રાજ્યે પુત્રં સમારોપ્ય ગમિષ્યસિ તતો વનમ્ ॥ ૨૪ ॥

ઇદાનીં વનવાસસ્ય કાલો નૈવ પ્રસીદ મે ।

માતુર્મે દુષ્ટતં કિઞ્ચિત્સ્મર્તું નાર્હસિ પાહિ નઃ ॥ ૨૫ ॥

ઇત્યુક્ત્વા ચરણૌ ભ્રાતુઃ શિરસ્યાધાય ભક્તિતઃ ।

રામસ્ય પુરતઃ સાક્ષાદ્વડવત્પતિતો ભુવિ ॥ ૨૬ ॥

ઉત્થાપ્ય રાઘવઃ શીઘ્રમારોપ્યાઙ્ગુડતિભક્તિતઃ ।

ઉવાચ ભરતં રામઃ સ્નેહાર્દ્રનયનઃ શનૈઃ ॥ ૨૭ ॥

શૃણુ વત્સ પ્રવક્ષ્યામિ ત્વયોક્તં યત્તથૈવ તત્ ।

કિન્તુ મામબ્રવીત્તાતો નવ વર્ષાણિ પઞ્ચ ય ॥ ૨૮ ॥

उषित्वा दण्डकारण्ये पुरं पश्चात्समाविश ।
 धृष्टकीर्णो भरतायेदं राज्यं दत्तं मयापिलम् ॥ २८ ॥
 ततः पित्रैव सुव्यक्तं राज्यं दत्तं तवैव हि ।
 दण्डकारण्यराज्यं मे दत्तं पित्रा तथैव च ॥ ३० ॥
 अतः पितुर्वयः कार्यमावाभ्यामतिव्रततः ।
 पितुर्वयनमुल्लङ्घ्य स्वतन्त्रो यस्तु वर्तते ॥ ३१ ॥
 स श्रुत्वा भृतको देहान्ते निरयं प्रजेत् ।
 तस्माद्राज्यं प्रशाधि त्वं वयं दण्डकपालकाः ॥ ३२ ॥
 भरतस्त्वभ्रवीद्रामं कामुको मूढधीः पिता ।
 स्त्रीजितो भ्रान्तदृष्टय उन्मत्तो यदि वक्ष्यति ।
 तत्सत्यमिति न ग्राह्यं भ्रान्तवाक्यं यथा सुधीः ॥ ३३ ॥

श्रीराम उवाच

न स्त्रीजितः पिता भ्रूयान्न कामी नैव मूढधीः ।
 पूर्वं प्रतिश्रुतं तस्य सत्यवादी ददौ भयात् ॥ ३४ ॥
 असत्याद्भीतिरधिका मलतां नरकादपि ।
 करोमीत्युभयेतत्सत्यं तस्यै प्रतिश्रुतम् ॥ ३५ ॥
 कथं वाक्यमलं कुर्यामसत्यं राघवो हि सन् ।
 इत्युदीरितमाकर्ण्य रामस्य भरतोऽभ्रवीत् ॥ ३६ ॥

श्रीभरत उवाच

तथैव शीरवसनो वने वत्स्यामि सुव्रत ।
 यतुर्दश समास्त्वं तु राज्यं कुरु यथासुभम् ॥ ३७ ॥

श्रीराम उवाच

पित्रा दत्तं तवैवैतद्राज्यं मलयं वनं ददौ ।
 व्यत्ययं यद्यदं कुर्यामसत्यं पूर्ववत् स्थितम् ॥ ३८ ॥
 अलमप्यागमिष्यामि सेवे त्वां लक्ष्मणो यथा ।
 नोयेत्प्रायोपवेशेन त्यजाभ्येतत्कलेवरम् ॥ ३९ ॥
 इत्येवं निश्चयं कृत्वा दर्भानास्तीर्य यातपे ।
 मनसापि विनिश्चित्य प्राञ्जमुभोपविवेश सः ॥ ४० ॥

भरतस्यापि निर्बन्धं दृष्ट्वा रामोऽतिविस्मितः ।
 नेत्रान्तसञ्ज्ञां गुरवे यकार रघुनन्दनः ॥ ४१ ॥
 अेकान्ते भरतं प्राड वसिष्ठो ज्ञानिनां वरः ।
 वत्स गुड्यं शृणुष्वेदं मम वाक्यात्सुनिश्चितम् ॥ ४२ ॥
 रामो नारायणः साक्षाद्ब्रह्मणा यायितः पुरा ।
 रावणस्य वधार्थाय जातो दशरथात्मजः ॥ ४३ ॥
 योगमायापि सीतेति जाता जनकनन्दिनी ।
 शेषोऽपि लक्ष्मणो जातो राममन्वेति सर्वदा ॥ ४४ ॥
 रावणं उन्तुकामारस्ते गमिष्यन्ति न संशयः ।
 डैकेय्या वरदानादि यद्यन्निष्ठुरभाषणम् ॥ ४५ ॥
 सर्वं देवकृतं नो येदेवं सा भाषयेत्तथम् ।
 तस्मात्स्यजाऽऽग्रहं तात रामस्य विनिवर्तने ॥ ४६ ॥
 निवर्तस्व मडासैन्यैर्भ्रातृभिः सञ्चितः पुरम् ।
 रावणं सकुलं उत्वा शीघ्रमेवागमिष्यति ॥ ४७ ॥
 एति श्रुत्वा गुरोर्वाक्यं भरतो विस्मयान्वितः ।
 गत्वा समीपं रामस्य विस्मयोत्सुल्लवोचनः ॥ ४८ ॥
 पादुके देहि राजेन्द्र राज्याय तव पूजिते ।
 तयोः सेवां करोम्येव यावदागमनं तव ॥ ४९ ॥
 इत्युक्त्वा पादुके दिव्ये योजयामास पादयोः ।
 रामस्य ते ददौ रामो भरतायातिभक्तितः ॥ ५० ॥
 गृहीत्वा पादुके दिव्ये भरतो रत्नभूषिते ।
 रामं पुनः परिक्रम्य प्रणानाम पुनः पुनः ॥ ५१ ॥
 भरतः पुनराडेदं भक्त्या गद्गदया गिरा ।
 नवपञ्चसमान्ते तु प्रथमे दिवसे यदि ॥ ५२ ॥
 नागमिष्यसि चेद्राम प्रविशामि मडानलम् ।
 आढमित्येव तं रामो भरतं सन्त्यवर्तयत् ॥ ५३ ॥
 ससैन्यः सवसिष्ठश्च शत्रुघ्नसञ्चितः सुधीः ।
 मातृभिर्भन्त्रिभिः सार्धं गमनायोपयत्कमे ॥ ५४ ॥

डैकेयी राममेकान्ते श्रवन्नेत्रजलाकुला ।
 प्राञ्जलिः प्राड् ङे राम तव राज्यविधातनम् ॥ ५५ ॥
 कृतं मया दृष्टधिया मायामोहितयेतसा ।
 क्षमस्व मम दौरात्म्यं क्षमासारा ङि साधवः ॥ ५६ ॥
 त्वं साक्षाद्धिषगुरव्यक्तः परमात्मा सनातनः ।
 मायामानुषरूपेण मोडयस्यम्विलं जगत् ।
 त्वयैव प्रेरितो लोकः कुरुते साध्वसाधु वा ॥ ५७ ॥
 त्वदधीनमिदं विश्वमस्वतन्त्रं करोति किम् ।
 यथा कृत्रिमनर्तक्यो नृत्यन्ति कुडकेच्छया ॥ ५८ ॥
 त्वदधीना तथा माया नर्तकी भडुडुपिणी ।
 त्वयैव प्रेरिताडं य देवकार्यं करिष्यता ॥ ५९ ॥
 पापिष्ठे पापमनसा कर्मयिरमरिन्दम ।
 अध प्रतीतोऽसि मम देवानामध्यगोयरः ॥ ६० ॥
 पाङ्गि विश्वेश्वरानन्त जगन्नाथ नमोऽस्तु ते ।
 छिन्धि स्नेडमयं पाशं पुत्रवित्तादिगोयरम् ॥ ६१ ॥
 त्वज्ज्ञानानलभङ्गेन त्वामडं शरणां गता ।
 डैकेय्या वयनं श्रुत्वा रामः सस्मितमभ्रवीत् ॥ ६२ ॥
 यदाड मां मडाभागे नानृतं सत्यमेव तत् ।
 मयैव प्रेरिता वाणी तव वङ्गाङ्गिनिर्गता ॥ ६३ ॥
 देवकार्यार्थसिद्धयर्थमत्र दोषः कुतस्तव ।
 गच्छ त्वं लृदि मां नित्यं भावयन्ती दिवानिशम् ॥ ६४ ॥
 सर्वत्र विगतस्नेडा मद्भक्त्या मोक्षसेऽधिरात् ।
 अडं सर्वत्र समदृग् द्वेष्यो वा प्रिय ओव वा ॥ ६५ ॥
 नास्ति मे कल्पकरयेव भजतोऽनुभजाम्यडम् ।
 मन्मायामोहितधियो मामम्भ मनुजाङ्गतिम् ॥ ६६ ॥
 सुभदुःप्पाधनुगतं जानन्ति न तु तत्पतः ।
 दिष्ट्या मद्गोयरं ज्ञानमुत्पन्नं ते भवापडम् ॥ ६७ ॥

स्मरन्ती तिष्ठ भवने विष्यसे न यः कर्मभिः ।
 धृत्युक्ता सा परिक्रम्य रामं सानन्दविस्मया ॥ ६८ ॥
 प्राणम्य शतशो भूमौ यथौ गेहं मुद्धान्विता ।
 भरतस्तु सडामात्यैर्मातृभिर्गुरुणा सड ॥ ६९ ॥
 अयोध्यामगमच्छ्रीघ्नं राममेवानुचिन्तयन् ।
 पौरजनपदान् सर्वानयोध्यायामुदारधीः ॥ ७० ॥
 स्थापयित्वा यथान्यायं नन्दिग्रामं यथौ स्वयम् ।
 तत्र सिंहासने नित्यं पादुके स्थाप्य भक्तितः ॥ ७१ ॥
 पूजयित्वा यथा रामं गन्धपुष्पाक्षतादिभिः ।
 राजोपचारैरभिलैः प्रत्यहं नियतव्रतः ॥ ७२ ॥
 कृलमूलाशनो दान्तो जटावल्कलधारकः ।
 अधःशायी भ्रूलभयारी शत्रुघ्नसहितस्तदा ॥ ७३ ॥
 राजकार्याणि सर्वाणि यावन्ति पृथिवीतले ।
 तानि पादुकयोः सम्यङ्निवेद्यति राघवः ॥ ७४ ॥
 गणयन् दिवसान्येव रामागमनकाङ्क्षया ।
 स्थितो रामार्पितमनाःसाक्षाद्भ्रूलभमुनिर्यथा ॥ ७५ ॥
 रामस्तु चित्रकूटाद्रौ वसन्मुनिभिरावृतः ।
 सीतया लक्ष्मणेनापि किञ्चित्कालमुपावसत् ॥ ७६ ॥
 नागराश्च सदा यान्ति रामदर्शनलालसाः ।
 चित्रकूटस्थितं ज्ञात्वा सीतया लक्ष्मणेन च ॥ ७७ ॥
 दृष्ट्वा तज्जनसम्भाषं रामस्तत्याज तं गिरिम् ।
 दण्डकारण्यगमने कार्यमप्यनुचिन्तयन् ॥ ७८ ॥
 अन्वगात्सीतया भ्रात्रा ल्यत्रेराश्रममुत्तमम् ।
 सर्वत्र सुष्पसंवासं जनसम्भाषवर्जितम् ॥ ७९ ॥
 गत्वा मुनिमुपासीनं भासयन्तं तपोवनम् ।
 दण्डवत्प्रणिपत्याड रामोऽडमभिविवाद्ये ॥ ८० ॥
 पितुराज्ञां पुरस्कृत्य दण्डकाननमागतः ।
 वनवासमिधेणापि धन्योऽहं दर्शनात्तव ॥ ८१ ॥

શ્રુત્વા રામસ્ય વચનં રામં જ્ઞાત્વા હરિં પરમ્ ।
 પૂજયામાસ વિધિવદ્ભક્ત્યા પરમયા મુનિઃ ॥ ૮૨ ॥
 વન્યૈઃ કૃલૈઃ કૃતાતિથ્યમુપવિષ્ટં રઘૂત્તમમ્ ।
 સીતાં ચ લક્ષ્મણં ચૈવ સન્તુષ્ટો વાજ્યમબ્રવીત્ ॥ ૮૩ ॥
 ભાર્યા મેડતીવ સંવૃદ્ધા ળ્યનસૂયેતિ વિશ્રુતા ।
 તપશ્ચરન્તી સુચિરં ધર્મજ્ઞા ધર્મવત્સલા ॥ ૮૪ ॥
 અન્તસ્તિષ્ઠતિ તાં સીતા પશ્યત્વરિનિષૂદન ।
 તથેતિ જાનકીં પ્રાહ રામો રાજીવલોચનઃ ॥ ૮૫ ॥
 ગચ્છ દેવીં નમસ્કૃત્ય શીઘ્રમેહિ પુનઃ શુભે ।
 તથેતિ રામવચનં સીતા ચાપિ તથાકરોત્ ॥ ૮૬ ॥
 દાણ્ડવત્પતિતામગ્રે સીતાં દૃષ્ટ્વાતિહૃષ્ટધીઃ ।
 અનસૂયા સમાલિડ્ગ્ય વત્સે સીતેતિ સાદરમ્ ॥ ૮૭ ॥
 દિવ્યે દદૌ કુણ્ડલે દ્વે નિર્મિતે વિશ્વકર્મણા ।
 દુકૂલે દ્વે દદૌ તસ્યૈ નિર્મલે ભક્તિસંયુતા ॥ ૮૮ ॥
 અડ્ગરાગં ચ સીતાયૈ દદૌ દિવ્યં શુભાનના ।
 ન ત્યક્ષ્યતેડ્ગરાગેણ શોભા ત્વાં કમલાનને ॥ ૮૯ ॥
 પાતિવ્રત્યં પુરસ્કૃત્ય રામમન્વેહિ જાનકિ ।
 કુશલી રાઘવો યાતુ ત્વયા સહ પુનર્ગૃહમ્ ॥ ૯૦ ॥
 ભોજયિત્વા યથાન્યાયં રામં સીતાસમન્વિતમ્ ।
 લક્ષ્મણં ચ તદા રામં પુનઃ પ્રાહ કૃતાઞ્જલિઃ ॥ ૯૧ ॥
 રામ ત્વમેવ ભુવનાનિ વિધાય તેષાં
 સંરક્ષણાય સુરમાનુષતિર્યગાદીન્ ।
 દેહાન્ બિભર્ષિ ન ચ દેહગુણૈર્વિલિપ્તસ્-
 ત્વત્તો બિભેત્યખિલમોહકરી ચ માયા ॥ ૯૩ ॥
 ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે
 અયોધ્યાકાણ્ડે નવમઃ સર્ગઃ ॥ ૯ ॥
 સમાપ્તમિદમયોધ્યાકાણ્ડમ્

Encoded and proofread by Nagaraj Balijepalli nagaraj at iastate.edu

Proofread by Sunder Hattangadi

Revised by Agne Easwaran easwaranpsa at rediffmail.com and
ahimsasoldier at gmail.com

—
adhyAtmarAmAyaNe ayodhyAkANDam
pdf was typeset on October 19, 2024
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

